

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118205847
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118205847.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Gabriely Janákovcej v spore žalobcu Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., O. XX, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Pilátom, advokátom, so sídlom Bratislava, Panenská 13, proti žalovanej Mgr. Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., Z. XX, zastúpenej JUDr. Janou Štefánekovou, advokátkou, so sídlom Trenčín, Vážska 45, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. októbra 2021, č.k. 15C/30/2018-509, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch I., II. a IV. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a a žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na webovej stránke www.sme.sk v sekcii Blogy, na svojej profilovej stránke označenej „Y. S.“ uverejniť nasledovné ospravedlnenie: „Ospravedlnenie Y. S. producentovi Q. W.: Nasledovné výroky, ktoré som zverejnila na tlačovej konferencii dňa 06.06.2018 ako poslankyňa Národnej rady Slovenskej republiky, ako aj na svojom blogu na webovej stránke denníka SME sú zavádzajúce a osobe producenta Q. W. privodili zásah do jeho osobnej a profesionálnej cti a dobrého mena. Ide o tieto výroky: Teraz fakty k pánovi W., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán W. v 90-tych rokoch produkoval filmy Jánošík a Pribina, len pri Jánošíkovi zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil. Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán W. dostal schválené dotácie na projekty ako Dunajská sága alebo Kováč z podlesa, pričom Dunajská sága sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 EUR, a Kováč spod lesa takisto nevideli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine. A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond priklesol na základe nejakých vlastných kritérií, nejakých noriem, pravidiel, na projekt Generál najskôr štvrt' milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000. Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrte milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať. Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy Jánošík, Dunajská sága, Kováč spod lesa a iné sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani nevidia. Ja sa však pýtam: Ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má za sebou kauzy s nedokončenými filmami ako Jánošík, Dunajská sága a Kováč spod lesa, ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde o RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné? Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrte milióna EUR, spoľahnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on „v tom vie chodiť“ lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku. Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm Generál o M. R. Štefánikovi nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatela za to, že (zjednodušene povedané) peniaze síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého

producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli. Zo tieto výroky sa pánovi Q. W. ospravedlňujem.“. Výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. ustálil, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej odstrániť svoje články nazvané ako Generál - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kraďnúť, z webstránky www.sme.sk v sekcii blogov na svojej stránke „Y. S.“ a zverejniť ospravedlnenie v navrhnutom znení. Súčasne sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 25.05.2018 žalovaná ako vtedajšia poslankyňa NR SR usporiadala v budove NR SR tlačovú konferenciu s názvom: „Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod. Podávame trestné oznámenie a zaceľujeme trhliny v Audiovizuálnom fonde“, ktorej obsah v žalobe zrekapituloval. Už názov podľa žalobcu podáva informáciu o tom, že tu mal byť veľkofilm s názvom Generál a namiesto toho bol spáchaný subvenčný podvod. Uviedol, že dielo Generál pripravuje ako producent, resp. jeho spoločnosť JMB Film & production Bratislava, s.r.o., teda žalobca by mal byť tým, kto mal spáchať subvenčný podvod. Ďalej žalovaná vo svojich aktivitách pokračovala, zverejnila blog na stránke www.sme.sk dňa 27.05.2018 pod názvom Generál - film storočia alebo tunel storočia?, v ktorom uviedla, že v súvislosti s filmom Generál, súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrté milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo začne vyrábať, čím mierila na osobu žalobcu. Žalovaná svoje závery nepreukazuje a sústredí sa len na veci, ktorá žalobcu priamo poškodzujú. V blogu žalovaná poškodzuje dobré meno a česť žalobcu aj tým, že poukazuje na to, že žalobca ako producent aj v minulosti zobrať od štátu peniaze a nič nenatočil. Dňa 06.06.2018 žalovaná usporiadala ďalšiu tlačovú konferenciu, na ktorej uviedla, že film Generál sa stal subjektom trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu, poukázala na to, že projekt Generál nie je ojedinelé zlyhanie, ale ide o dôsledok systému, ktorý treba zmeniť, pričom na tejto konferencii žalovaná priamo označila žalobcu, na ktorého sú jej útoky od prvej tlačovej konferencie cielené. Dňa 09.06.2018 žalovaná zverejnila blog s názvom Slovenský film nezomrie, kde sa nachádzal priamy útok na žalobcu. Vôbec nič z toho, čo žalovaná tvrdila v blogoch či na konferenciách, nie je ničím podložené, nepoužíva žiadne dôkazy. Žalovaná žalobcu nepriamo označila za páchatel'a trestného činu subvenčného podvodu, celé jej ďalšie vyjadrenia smerujú výlučne na osobu žalobcu. Opakovane uvádza, že pri filme Generál dochádza k podozrivému reťazeniu zmlúv, pričom súkromný podnikateľ - žalobca, dostáva od štátu peniaze, pričom na filme nepracuje, čo nie je pravda. Žalovaná napriek tomu tvrdila, že žalobca berie od štátu peniaze za nič, ktoré končia na súkromných účtoch, čo žalobca považuje za hrubo osočujúce. Žalovaná opakovane uvádzala film Jánošík, ktorý žalobca nikdy neprodukoval, kedy žalovaná obvinila žalobcu zo zmiznutia 80 mil. korún v súvislosti s týmto filmom. Rovnako je lož, keď žalovaná tvrdila, že žalobca za film Pribina vzal peniaze a nenakrútil ho, film bol nakrútený, uvedený v kinách aj televízii. Pokiaľ ide o projekt Dunajská sága, tento bol ukončený zo strany RTVS, nepokračovalo sa v ňom ešte skôr, ako sa začalo niečo vyrábať a žalobca v ňom neostal so žiadnymi záväzkami. Rozprávku Kováč z Podlesia realizovala spoločnosť žalobcu ako koprodukčný partner, RTVS ukončila so žalobcom zmluvu a žalobca previedol všetky peniaze spoločnosti zosnulého podnikateľa Y. O.. Film bol nakoniec dokončený a premietaný v kinách a televízii. Žalovaná sa dopustila neprípustného zásahu do osobnostných práv žalobcu, spôsobila mu závažnú ujmu na dobrom mene. Zverejnené tvrdenia zasiahli do osobnostných práv žalobcu, dotkli sa jeho vzťahov v profesionálnom, rodinnom živote, negatívne ovplyvnili jeho spoločenské a profesijné postavenie. Použitie kritiky vzťahujúcej sa na profesionálnu činnosť žalobcu, opierajúc sa o okolnosti, ktoré sú v rozpore so skutočnosťou, predstavuje značný zásah do práv žalobcu na ochranu jeho osobnosti s vysokou intenzitou, ktorá je daná najmä šírkou okruhu pôsobenia následku, pretože difamujúce výroky boli zverejnené v médiách. Žalobca je významný slovenský filmový producent s dobrou dlhoročnou povestou. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť a namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko blogu Generál - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a ani na tlačovej konferencii dňa 25.05.2018 ani raz nespomenula meno žalobcu. Používala len pojmy producent, žiadateľ, súkromný podnikateľ. Počas tlačovej konferencie dňa 06.06.2018 spomenula síce meno žalobcu, ale len v súvislosti s tým, že patril medzi najvýznamnejších poberateľov z AVF a realizoval projekty Jánošík a Pribina, ktoré neboli dokončené. Nedokončil Dunajskú ságu a Kováča z Podlesia, na ktoré minul verejné financie vo výške niekoľko stotisíc eur. Tieto tvrdenia sa netýkali žalobcu ako fyzickej osoby. Síce na tlačovej konferencii uviedla, že prípad ohľadom projektu Generál vykazuje znaky subvenčného podvodu, pričom nikdy

neuviedla ani nenaznačila, že by sa podozrenie zo spáchania trestného činu týkalo žalobcu. Uvádza len pochybnosti o procese schvaľovania a prideľovania príspevkov z AVF a RTVS, jej vyjadrenia sa týkali celkového fungovania a financovania podpory kinematografických diel. Jej presvedčenie o pochybeniach pri diele Generál boli podložené viacerými zistenými informáciami a tvrdenie o reťazení zmlúv je pravdivé, keď k 25.05.2018 bolo k projektu Generál účinných spolu 5 zmlúv v sume dotácií 1,8 mil. eur z dotácii od AVF a koprodukčného vkladu od RTVS. Chcela len poukázať na to, že ak je uzatvorených paralelne niekoľko zmlúv, vzniká podozrenie z netransparentnosti. Poukázala na to, že pri tomto projekte sa neplnili zmluvne dohodnuté termíny. Kontrola vykonaná dozornou komisiou AVF na kontrolu zmlúv o poskytnutí dotácie z AVF bola zistená nesprávnosť vyúčtovania a tiež použitie finančných prostriedkov v rozpore s dohodnutým účelom a prijímateľ bol povinný ich vrátiť. Producent si opakovane neplní svoje povinnosti, práce na diele Generál neboli vykonávané načas, dielo nie je stále dokončené, neplní si svoje finančné záväzky a prostriedky z AVF boli použité mimo dohodnutý účel. K dielu Jánošík uviedla, že je pravdivé tvrdenie, že to bola spoločnosť žalobcu, ktorá ho realizovala, zmizlo pri ňom 80 mil. korún a film sa podľa pôvodného projektu vôbec nenatočil, pričom nikdy neuviedla, že za zmiznutie financií môže žalobca. Väčšina jej vyjadrení sú hodnotiace úsudky, ktorými sa snažila upriamiť pozornosť na problematiku verejného záujmu. Jej vyjadrenia sú primerané závažnosti veci, nie sú urážlivé ani hanlivé. Žalobca nepreukázal existenciu zásahu do svojich osobnostných práv a požadovanú sumu nemajetkovej ujmy riadne nezdôvodnil.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že podľa výpisu z obchodného registra v spol. JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. je jediným spoločníkom a konateľom žalobca. Zmluvou o koprodukcii uzatvorenej medzi RTVS a JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. č. ZM201324 zo dňa 15.03.2017 na úpravu práv a povinností audiovizuálneho diela Generál - kinofilm a TV miniséria, sa strany dohodli, že spoločnosť žalobcu v spolupráci s RTVS vyrobí tieto diela tak, aby RTVS mohla vysielat' TV sériu od 01.05.2019 a film od 01.09.2019, dielo malo byť odovzdané RTVS do 20.04.2019. Ukončenie nakrúcania malo byť 30.05.2018. Podľa dodatku č. 1 k zmluve o koprodukcii uzatvorenej medzi RTVS a JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. č. ZM2013246_1 k zmluve o koprodukcii z dňa 15.03.2017 sa strany dohodli na termíne odovzdania diela zo strany spoločnosti žalobcu do 15.12.2019 (kinofilm) a do 10.12.2019 (TV miniséria). Dodatkom bol upravený rozpočet na kinofilm a TV minisériu 4,5 mil. eur. Koprodukčný vklad RTVS je 1.200.000 eur, ktorá bola rozdelená do jednotlivých platieb a vecný vklad RTVS je 700.000 eur. Podľa listu RTVS z 28.05.2018 boli spoločnosti žalobcu uhradené splátky v sume 180.000 eur dňa 30.03.2017 a 220.000 eur dňa 27.12.2017. Zo stanoviska AVF zo dňa 15.06.2018 vyplynulo, že AVF neposkytol žiadne finančné prostriedky na realizáciu filmu a televíznej série Dunajská sága, ani na realizáciu koprodukčného diela Kováč z Podlesia. Na realizáciu kinematografického diela Generál AVF poskytol finančné prostriedky, a to sumu 13.000 eur na autorský vývoj diela, ktorá bola vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 34.900 eur na producent'ský vývoj diela bola poskytnutá, vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 200.000 eur na prípravu nakrúcania, bola poskytnutá, vyúčtovaná a vecné výstupy boli odovzdané. Suma 650.000 eur na produkciu, nakrúcanie, postprodukciiu, z ktorej bola poskytnutá suma 285.000 eur. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 766/2013-5/1.1.1 zo dňa 02.08.2018 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. ako prijímateľom (1. zmluva) bolo poskytnutie sumy 13.000 eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu Generál, ktorý bol predmetom žiadosti a boli dohodnuté záväzné vecné výstupy projektu. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 1716/2013-5/1.1.1 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. ako prijímateľom (2. zmluva) bolo poskytnutie sumy 34.900 eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu Generál. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 615/2016-7/1.1.2 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. ako prijímateľom (3. zmluva) bolo poskytnutie sumy 200.000 eur spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu Generál. Predmetom zmluvy o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov AVF č. AVF 163/2017-2/1.1.2 uzavretej medzi AVF ako poskytovateľom a spol. JMB Film & Production Bratislava, s.r.o. ako prijímateľom (4. zmluva) bolo poskytnutie sumy 350.000 eur s tým, že táto suma môže byť upravená dodatkom najviac do sumy 650.000 eur, a to spoločnosti žalobcu na realizáciu projektu Generál. Dodatkom k zmluve č. AVF 163/2017-2/1.1.2 (4.zmluve) bolo upravené, že spoločnosť žalobcu sa zaviazala k povinnému spolufinancovaniu projektu v sume min 265.736 eur. Podľa zápisnice o výsledku kontroly 005/2018-DK realizovanej dozornou komisiou AVF u subjektu JMB Film & Production Bratislava, s.r.o., kontrolou 1. zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že niektoré účtovné doklady neobsahujú všetky náležitosti podľa právnych predpisov. Kontrolou 2. zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že výdavok v sume 3.000 eur bol neoprávnený a prijímateľ bol povinný túto sumu vrátiť,

čo kontrolovaný subjekt splnil. Kontrolou 3.zmluvy uzavretej s AVF bolo zistené, že suma 6.000 eur bola v rozpore so zmluvou použitá na úhradu výdavkov na úpravu scenára TV minisérie Generál, táto bola použitá neoprávnené. Prijímateľ bol povinný túto sumu vrátiť, čo splnil a tiež niektoré účtovné doklady neobsahujú všetky náležitosti podľa právnych predpisov. Zápis č. 3/3/2019 z rokovania Rady RTVS z 21.02.2019 rekapituluje priebeh spolupráce RTVS a producenta filmu Generál, kedy pri tvorbe diela neboli dodržané zo strany producenta zmluvné termíny a zároveň vyplýva ochota RTVS pristúpiť k zmene harmonogramu realizácie projektu Generál, ak sa dodatkom upravia nové záväzné termíny ukončenia projektu a nový rozpočet pre kinofilm a minisériu, ktorý spoločnosť žalobcu ešte nedodala. Uznesením vyšetrovateľa KR PZ, odboru kriminálnej polície, Bratislava, ČVS: KRP-140/3-VYS-BA-2018 zo dňa 13.12.2018 bolo trestné oznámenie žalovanej pre podozrenie zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu odmietnuté. Žalovanej bola sprístupnená Správa o výsledku následnej finančnej kontroly z 18.03.2011 vykonanej zamestnancami Ministerstva kultúry SR, kde predmetom kontroly bolo aj dielo Dunajská sága. V súvislosti s ním sa uvádza, že STV (predchodca RTVS) uzavrela dňa 24.06.2010 zmluvu so spoločnosťou žalobcu, kde STV poskytol dohodnutý finančný vklad. Bolo zistené, že STV nepostupovala v súlade so zákonom, keď účtovné doklady neobsahovali súpis vykonaných služieb, rozsah a druh služieb. STV porušila finančnú disciplínu. Vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktoré neboli súčasťou rozpočtu pre rok 2010 v sume 526.025,18 eur, tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR. Predmetom kontroly bolo aj dielo Kováč z Podlesia. V súvislosti s ním sa uvádza, že STV (predchodca RTVS) uzavrela dňa 09.04.2010 zmluvu so spoločnosťou žalobcu, kde STV poskytol dohodnutý finančný vklad. Bolo zistené, že STV nepostupovala v súlade so zákonom, keď účtovné doklady neobsahovali súpis vykonaných služieb, rozsah a druh služieb. STV porušila finančnú disciplínu. Vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktoré nesúviseli s výrobou tohto diela a neboli zmluvne dohodnuté v sume 32.847 eur. Tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR. Ďalej bolo zistené, že vo vyúčtovaniach boli zahrnuté aj náklady, ktorých použitie nebolo zo strany STV preukázané v sume 220.000 eur za zabezpečenie prenájmu kostýmov, výroby dekorácií, zabezpečenie rekvizít. Tým STV použila tieto verejné prostriedky nad rámec oprávnenia a je ich povinná vrátiť na účet Ministerstva kultúry SR. Dohodou o urovnaní uzavretou medzi RTVS a spoločnosťou žalobcu č. ZM2002196 v súvislosti s vypořádáním záväzkov k projektu Dunajská sága na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela z 24.06.2010, došlo k urovnaniu vzájomných práv a záväzkov tak, že RTVS a spoločnosť žalobcu si nebudú vzájomne uplatňovať žiadne nároky z odstúpenia od zmluvy a spoločnosť žalobcu sa zaväzuje odovzdať rozpracované dielo v trvaní 4 hodiny a 45 min. RTVS, zanikli všetky práva a záväzky zo zmluvy z 24.06.2010, tým nemajú voči sebe žiadne záväzky a pohľadávky. Dohodou o vypořádání záväzkov uzavretou medzi RTVS a spoločnosťou žalobcu a spol. Incognito Production s.r.o. v súvislosti s vypořádáním záväzkov k projektu Kováč z Podlesia na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela z 09.04.2010, došlo k urovnaniu vzájomných práv a záväzkov. RTVS vyplatila spoločnosti žalobcu sumu 300.000 eur ako koprodukčný vklad, pričom odstúpením od zmluvy zo strany RTVS zmluva zanikla a spoločnosť žalobcu je povinná sumu 300.000 eur vrátiť RTVS. RTVS a spol. Incognito production s.r.o. uzavreli zmluvu o úprave práv a povinností pri výrobe diela Kováč z Podlesia a RTVS vznikol záväzok vyplatiť tejto spoločnosti koprodukčný vklad 300.000 eur. Spoločnosť žalobcu na základe tejto dohody odovzdala sumu 300.000 eur spol. Incognito production s.r.o., čím zanikol jeho záväzok voči RTVS na vrátenie sumy z titulu odstúpenia od zmluvy a tiež tým zanikol záväzok RTVS poskytnúť spol. Incognito production s.r.o. vklad 300.000 eur titulom zmluvy o úprave práv a povinností pri výrobe diela Kováč z Podlesia. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 25.05.2018 usporiadala na pôde NRSR tlačovú konferenciu, kde odzneli nasledovné sporné výroky: „Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod“. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 06.06.2018 usporiadala na pôde NRSR tlačovú konferenciu, kde odzneli nasledovné sporné výroky: „Teraz fakty k páňovi W., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý...“. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 27.05.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: „Generál - film storočia alebo tunel storočia?“. Nebolo sporným, že žalovaná dňa 09.06.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: „Slovenský film nezomrie“.

4. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11, § 13 Občianskeho zákonníka, čl. 26 ods. 1, 2, čl. 19 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca označil konkrétne výroky, ktorými malo byť zasiahnuté neoprávnené do jeho osobnostných práv. Podstatou neoprávnenosti malo byť podľa žalobcu to, že uvedené výroky označovali žalobcu za zlodeja, lumpa, páchatel'a subvenčného podvodu, osoby, ktorá sa úmyselne a opakovane v minulosti z verejných financií obohacuje bez toho, aby produkoval diela, spôsobuje štátu škodu, keď peniaze končia na jeho účtoch bez výsledku. Autorom sporných

výrokov je žalovaná, ktorá v čase ich vyprodukovania bola poslankyňou NR SR a členkou Výboru NR SR pre kultúru, súčasne bola prezentovaná ako teamlíder politickej strany SaS pre kultúru. Žalovaná bola známou političkou, verejne činnou osobou, ktorá zastávala pozíciu v najvyššom zákonodarnom zbore a jej prejav ako ústavnej činiteľky mal nepochybne väčší dosah ako prejav osoby, ktorá nie je takto známa. Žalobca nie je bežnou súkromnou osobou, ale je osobou známou vo verejnom najmä kultúrnom priestore, navyše ide o osobu, ktorá dlhší čas a opakovane vstupuje do vzťahov so štátnymi inštitúciami (AVF, RTVS) v procese tvorby audiovizuálnych diel, a to aj za účelom čerpania dotácii na audiovizuálnu tvorbu z verejných zdrojov. Sporné výroky odzneli v období od mája do júna 2018, kedy bola žalovaná spolupredkladateľkou novely zákona o AVF, a kedy aj v zmysle zmluvy o koprodukcii uzatvorenej s RTVS malo byť dielo *Generál tesne pred*, resp. po ukončení druhej etapy nakrúcania (naplánovaná pôvodne v zmysle zmluvy na deň 30.05.2018). Sporné výroky žalovanej odzneli na tlačových besedách dňa 25.05.2018 a dňa 06.06.2018 usporiadaných na pôde NRSR (je ich možné nájsť v archíve tlačových konferencií na stránke NRSR) a v článkoch žalovanej publikovaných na webstránke www.sme.sk, ktoré sú tam stále publikované. Sporné výroky: „Namiesto veľkofilmu subvenčný podvod. Áno, trištvrté milióna eur za nula filmovacích dní, aj to je na Slovensku možné. Tento prípad podľa nás vykazuje všetky znaky subvenčného podvodu.“, odzneli na konferencii dňa 25.05.2018, ktorá bola prvým mediálnym výstupom žalovanej k danej téme. Žalovaná v uvedenej besede venuje pozornosť projektu *Generál*, o jeho financovaní má zistenia a rekapituluje zmluvy, ktoré na produkciu filmu boli uzavreté s AVF a RTVS, kedy po ich preštudovaní nevie ustáliť rozpočet na celé dielo, problém nastáva pri snahe o vyhodnotenie čerpanej sumy na dielo ako celok, pretože systém týchto zmlúv je neprehľadný a plnenie z nich sa javí byť podozrivým. Uvádza to, že na dané dielo bolo vyplatených asi 750.000 eur, ale ešte sa film ani nezačal natáčať, hoci nakrúcanie malo byť podľa zmluvy ukončené dňa 30.05.2018 (teda 5 dní po ukončení besedy). Podľa jej názoru je pochybení väčšie množstvo, preto podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu a požaduje hĺbkovú kontrolu procesu financovania tohto diela. Takýto bol skrátene obsah besedy, kde odzneli sporné výroky, vo vzťahu ku ktorým žalobca tvrdí, že ho stavia do roviny subvenčného podvodníka a osoby, ktorá berie peniaze zo systému a nič nenatáča. Súd sa s takýmto hodnotením žalobcu nestotožnil. Napádané výroky predstavujú hodnotiace úsudky žalovanej, teda subjektívny názor, hodnotenie, určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti na základe vlastných kritérií. Uvedenými výroky žalovaná vyjadruje svoje počudovanie nad tým, ako je možné, že sa vyčerpala nemalá čiastka z verejných zdrojov a film sa ešte dovtedy nezačal nakrúcať a vyjadruje svoje podozrenie z porušenia zákona. Oboznamuje verejnosť s podozrením na nedodržanie zmluvných podmienok, na čerpanie financií bez očakávaného výsledku, keď je pravda, že nakrúcanie podľa zmluvy s RTVS malo byť ukončené dňa 30.05.2018, dielo sa začalo reálne natáčať až v júni 2018 a napokon jej konštatovanie o nedodržaní očakávaného termínu nie je vymyslené, ani to, že sa už vyčerpala do okamihu začatia nakrúcania určitá suma dotácií z AVF a RTVS. Účelom besedy bolo informovať verejnosť o podozrení z možného nelegitímneho konania s dosahom na verejné financie, pričom predmetom prejavu žalovanej nebolo polemizovanie o vine kohokoľvek, ani žalobcu, ktoré by verejnosti podsúvalo takmer hotovú informáciu o tom, že sa žalobca trestných činov dopustil. Nikto nebol v prejave žalovanej označený za páchatel'a, za odsúdeného, za zlodēja. Z vyjadrení žalovanej ani nemožno dovodiť či neznámym páchatel'om mala byť osoba zo štábu projektu *Generál* (teda napr. i producent), alebo niekto zo strany verejnoprávnych inštitúcií, keď nikto za páchatel'a označený žalovanou vopred ani nie je. Takéto výroky, ktoré odzneli na besede dňa 25.05.2018 nie sú spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu na cti, dôstojnosti a dobrej povesti, tieto nemohli v čase prezentácie zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu tak, ako to tvrdí. Vo vzťahu k týmto výrokom súd posúdil žalobu ako nedôvodnú.

5. Sporné výroky: „Teraz fakty k pánovi W., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán W. v 90-tych rokoch produkoval filmy *Jánošík* a *Pribina*, len pri *Jánošíkovi* zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil.“ „Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán W. dostal schválené dotácie na projekty ako *Dunajská sága* alebo *Kováč z podlesa*, pričom *Dunajská sága* sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 eur, a *Kováč* spod lesa takisto nevideli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine.“ „A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond priklepol na základe nejakých vlastných kritérií, noriem, pravidiel, na projekt *Generál* najskôr štvrt' milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000.“, odzneli na tlačovej konferencii dňa 06.06.2018 zo strany žalovanej. Žalovaná, ktorá prednáša, že by tam nestáli, nebyť projektu *Generál*, ktorý je predmetom trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a pre podozrenia zo subvenčného podvodu, kedy 3 milióna eur odišlo na súkromné účty producenta, pričom ten neplní zmluvy. Následne prezentuje, že pán W. je druhým najčastejším

poberateľom prostriedkov z AVF a prednáša sporné výroky o minulých dielach žalobcu. Poukazuje na prepojenia producenta W. na osoby v hodnotiacej komisii AVF a poukazuje na to, že napriek jej podozreniam bol uzavretý na projekt Generál ďalší dodatok s AVF a z RTVS odišli dve tranže, hoci má pochybnosti, či na poskytnutie peňazí boli splnené podmienky. Tieto sporné výroky súd hodnotil ako skutkové tvrdenia, ktoré sa musia opierať o objektívnu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. V spore bolo preukázané, že žalobca nebol producentom filmu Jánošík, producentom bola spol. Jánošík, a.s. a štúdiá Koliba, žalobca mal vo vzťahu k tejto spoločnosti postavenie subdodávateľa určitých čiastkových prác, teda on sám nemal vzťah k financiám z verejných zdrojov. Žalovanej sa nepodarilo preukázať pravdivosť výroku, že producentom filmu Jánošík bol žalobca, že by mal vyplatených 80 miliónov Sk z verejných zdrojov a film sa napriek obrovskej dotácii od štátu nenatočil. Čo sa týka filmu Pribina, tento žalobca produkoval, nakrútil, bol odvysielaný a verejnosť ho videla, ktoré tvrdenia napokon žalovaná v tomto spore ani nerozporevala. Ďalší výrok je uvedený vetou, že ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že žalobca dostal schválené dotácie na projekty ako Dunajská sága a Kováč z podlesa. Zo správy o výsledku následnej finančnej kontroly z roku 2011 je zistené, že naozaj spoločnosť žalobcu na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela zo dňa 24.06.2010 (Dunajská sága) a zo dňa 09.04.2010 (Kováč z podlesa) čerpala v roku 2010 titulom finančného vkladu z STV (teraz RTVS) finančné prostriedky v sume 813.252 eur (Dunajská sága) a 300.000 eur (Kováč z podlesa), a teda toto tvrdenie samo osebe by nebolo nepravdivým. Nadobúda však iný, hrubo zavádzajúci význam v spojení s tvrdením, že žalobca za Dunajskú ságu dostal 800.000 eur, pričom natočil len hrubý materiál a že Kováča z podlesa diváci napriek dotácii udelenej žalobcovi nikdy nevideli. Uvedené tvrdenie vyznieva zavádzajúco, keď v spore sa síce údaje o čerpaní financií žalobcom na výrobu týchto diel preukázalo, avšak súčasne bolo vyvrátené, že by financie z verejných zdrojov žalobcom vyčerpané, ostali bez efektu vo vrecku producenta a že sa na úkor verejného systému producent W. obohatil, čo bol odkazom tohto tvrdenia. Následne došlo k vyporiadaniu záväzkov vo vzťahu k takto vyčerpaným zdrojom predloženými dohodami o urovnaní, z ktorých vyplýva, že finančné prostriedky, ktoré žalobca získal a uložil v notárskej úschove, boli s verejnoprávnou inštitúciou vysporiadané, ako aj práva k roztočenému dielu Dunajská sága. Uvedené dôkazy nesvedčia pravdivosti tvrdení žalovanej, že za neúplné dielo Dunajská sága žalobca zinkasoval 800.000 eur bez výsledku, keď nároky boli vyporiadané a nemožno tak urobiť záver, že by žalobca 800.000 eur vyčerpal pre svoj prospech z verejných zdrojov, ako sa to žalovanou prezentuje. Rovnako tak nie je pravdivé tvrdenie o tom, že by dotácia za Kováča z podlesa bola zinkasovaná bez natočenia diela, pretože síce žalobca dielo nenatočil, ale poskytnutú dotáciu dohodou s verejnoprávnou inštitúciou vyporiadal. Doposiaľ nebolo v trestnom alebo inom konaní príslušným orgánom konštatované obohatenie sa žalobcu pri produkcii už vyššie spomenutých 4 diel v minulosti. Ak žalovaná uvádzala tvrdenia o plytvaní miliónmi bez výsledku, ktoré dáva do súvisu prakticky len so žalobcom, potom uvedené tvrdenia nie sú pravdivé a sú hrubo skresľujúce realitu. Jej tvrdenie bolo postavené tak, že žalobca ako producent produkoval Pribinu a Jánošíka, pričom len pri Jánošíkovi zmizli veľké financie, čo navodzuje u diváka dojem, že nielen pri Jánošíkovi, ale aj pri druhom spomínanom diele došlo k čerpaniu financií z verejných zdrojov, bez efektu, neúčelne, zvlášť v negatívnom slova zmysle. V rovnakom duchu boli zverejnené aj výroky o plytvaní dotácii žalobcom na filmy Dunajská sága a Kováč z podlesa. Divák si objektívne môže o žalobcovi utvoriť dojem, že opakovane produkoval filmy za zvláštnych okolností, že sa pri jeho produkciách strácali milióny, hoci diela nevznikli, že sa jednalo o nezákonné konanie a o spomínané milióny sa obohatil len žalobca. Takéto nepravdivé spájanie osoby žalobcu ako producenta s pochybeniami pri financovaní diel, ktoré podľa žalovanej riadne nevyprodukoval, súd považuje za vážne obvinenie spôsobilé poškodiť osobnú aj profesijnú česť, keď v odborných aj laických kruhoch môže byť s prihliadnutím na uvedené vnímaný ako osoba s pošramotenou minulosťou, ktorá participovala na odlievaní financií z verejných zdrojov bez toho, aby tieto boli použité na výrobu audiovizuálnych diel. Následne žalovaná uvádza „A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond prikľepol na základe nejakých vlastných kritérií, noriem, pravidiel, na projekt Generál najskôr štvrt milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000.“ Žalobcu žalovaná označuje ako osobu s negatívnou historickou stopou, čo má skôr charakter akéhosi postoja žalovanej k osobe žalobcu a hodnotenie jeho kreditu, ktorý záver formuluje vychádzajúc z predošlých jej zistení ohľadom financovania 4 skorších diel, na ktoré týmto výrokom obsahovo žalovaná nadväzuje. Tu však podklady pre vyslovenie negatívneho historického kreditu žalobcu, ktorými podkladmi sú už vyššie rozobraté skutkové tvrdenia o pofidernom čerpaní verejných zdrojov pri skorších dielach zo strany žalobcu, sa ukázali ako nie pravdivé. Práve preto tento úsudok súd hodnotí ako nie primeraný a nepodopretý konkrétnymi skutkami a súdu sa ani nejaví, že by práve takéto označenie žalobcu a spochybenie jeho bezúhonnosti či morálneho kreditu bolo možné hodnotiť ako kritiku systému, na ktorú žalovaná opakovane poukazuje. Ak sa však jej tvrdené pochybenia

z minulosti nepotvrdili, potom takéto označovanie nie je kritikou systému, ale poškodením dobrej povesti producenta. Žalovaná v tejto súvislosti ďalej uvádza, aký objem financií má žalobca zazmluvnený s AVF, čo nie je samo osebe nepravdivé. Ale v kontexte toho, že žalobcu ako prijímateľa týchto peňazí z AVF označuje za osobu s negatívnou historickou stopou, ktoré označenie ale nemá základ v ňou tvrdených skutočnostiach, je tento výrok svojím významom difamačný. Vyznieva tak, že tá istá osoba - žalobca v minulosti vzal peniaze a nič nenatočil, len sa obohatil a napriek tomu čerpá z tohto zdroja aj dnes a aj dnes je možné očakávať rovnaký výsledok, teda žiaden. Žalovaná v tomto prípade nepoužila vhodné výroky, keď tieto sú nepravdivé, pravdu skresľujúce a neprimerané, pričom kritika systému by sa bola zaobišla aj bez obvinení konkrétnej osoby, ktoré sa napokon ani nepreukázali. Prejav žalovanej počas celej besedy nemožno vnímať ako nevážny a tieto výroky neboli prednášané s nadsázkou. Sporné výroky produkované v predmetnom príspevku z úst žalovanej sú neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno, pretože sú spôsobilé ho v očiach odbornej aj laickej verejnosti odborne aj morálne znevažiť.

6. Ďalšie sporné výroky boli dňa 27.05.2018 zverejnené v blogu žalovanej pod nazvom Generál - film storočia alebo tunel storočia?. Čo sa týka ich charakteru výroku „Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrté milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať“, ide o skutkové tvrdenie, pretože jeho pravdivosť sa dá overiť. Už v titulku sa upriamuje pozornosť na konkrétne dielo konkrétneho producenta a v konečnom dôsledku sa úplne stráca tvrdená zamýšľaná idea kritiky systému. Žalovaná uviedla, že súkromný podnikateľ získal trištvrté milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, porušuje zmluvy, a nie je isté, či niečo začne vyrábať. Toto skutkové tvrdenie je skresľujúce. Ak bolo aj poskytnutých do okamihu zverejnenia tohto blogu 750.000 eur producentovi na dielo Generál, tak tieto mu neboli poskytnuté na „rozbeh svojho podniku“. Financie na základe zmlúv s AVF a RTVS potvrdzujú, že dotácie boli poskytnuté na vývoj a výrobu filmu a nie na to, aby si z nich podnikateľ rozbiehal svoju podnikateľskú činnosť. Žalovaná týmto nepravdivým výrokom stavia žalobcu do roviny, že peniaze z verejných zdrojov sa mu ocitli na súkromnom účte a tieto používa na naštartovanie svojho biznisu. Kontext plytvania verejnými financiami, umocňuje už spomínaný nadpis ale aj predošlý text, kde sa uvádza, že trištvrté milióna z verejných financií je u niekoho na súkromných účtoch, čo v celkovom vyznení dodáva tón nekalosti, protiprávneho obohatenia sa zo strany producenta. Napriek aj tomuto vyjadreniu žalovaná zavádzajúco tlmočí, že podnikateľ dostal 750.000 eur na rozbeh svojho podniku a nie je isté, či sa niečo začne vyrábať, keď bolo preukázané, že s výrobou filmu v podobe prípravných prác sa už pred niekoľkými rokmi začalo. Navodzuje dojem, že sa poskytlo trištvrté milióna bez ničoho. Keď v prvej besede sa konštatuje, že prebehlo 0 natáčacích dní, čo v zásade pravda bola, tu sa nepravdivo uvádza, že sa ešte ani nezačalo vyrábať, hoci prebiehala príprava a dielo bolo tesne pred začiatkom nakrúcania (začalo sa v júni 2018). Túto časť čitateľ objektívne môže chápať tak, ako sa to dočíta v nadpise, a síce že sa jedná o tunelovanie verejných zdrojov - státisíce na film boli vyplatené, sú u súkromníka, ktorý si z nich rozbieha biznis a nič nevyrába, čo ale realitu značným spôsobom falšuje a žalobca sa ocitá v pozícii podvodníka. Vo vzťahu k žalobcovi súd vníma ako problematické skutkové tvrdenie: „Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy Jánošík, Dunajská sága, Kováč spod lesa a iné sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani nevidia.“, ktoré nie sú pravdivé. Ak sa opätovne do súvisu so žalobcom ako producentom dávajú kauzy Jánošík, Dunajská sága a Kováč z podlesa a poukazuje sa v súvislosti s ním konkrétne na to, že sa verejnosť producentovi poskladala na filmy, ktoré sa nikdy nevyprodukovali, takáto konštrukcia je nepravdivá z dôvodov už vyššie odôvodnených. Žalobca nebol producent Jánošíka a jeho záväzky ako producenta diel Dunajská sága a Kováč z podlesa boli vysporiadané predloženými dohodami bez toho, aby bolo konštatované relevantnými orgánmi spreneverenie týchto peňazí a obohatenie sa žalobcu na úkor štátu, či spôsobenie škody konaním jeho osoby. Tento výrok je tiež neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno, pretože ho priamo spája s protiprávnym obohatením sa na úkor verejných financií.

7. Ďalšie sporné výroky publikované v blogu Slovenský film nezomrie zo dňa 09.06.2018: „Ja sa však pýtam: ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má zo sebou kauzy s nedokončenými filmami ako Jánošík, Dunajská sága a Kováč spod lesa, ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde a RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné?“. „Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrté milióna EUR, spoľahnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on "v tom vie

chodiť" lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku.", súd vyhodnotil ako hodnotiace úsudky. Svoj názor žalovaná predkladá vo forme rečníckych otázok, ktoré v svojej podstate predstavujú hodnotiaci úsudok. Žalovaná podáva svoje hodnotenie producenta - žalobcu, ktorého v predošlom svojom výstupe dňa 06.06.2018 na tlačovej besede výslovne menovala ako producenta Jánošíka, Dunajskej ságy a Kováča z podlesia, pričom tento článok na túto besedu nadväzuje. Osobné hodnotenie žalovanou nemá základ v pravdivých skutočnostiach. Súd vyššie odôvodnil, že nebola preukázaná pravdivosť tvrdenia žalovanej, že žalobca bol producentom Jánošíka s dosahom na verejné dotácie, ktoré podľa nej zmizli a ani pravdivosť tvrdenia, že v súvislosti s produkciou Dunajskej ságy a Kováča z Podlesia „niekoľkokrát zobral od štátu státisíce bez výsledku“, pretože jeho obohatenie sa na verejných zdrojoch pri tvorbe týchto diel nebolo preukázané, a to aj s poukazom na vysporiadanie záväzkov žalobcu k verejnoprávnej inštitúcii vo vzťahu k týmto dielam. Žalovaná v rovnakej negatívne rovine ako v besede z 06.06.2018, čitateľom prezentuje rovnakú skutočnosť (žalobca v minulosti vzal peniaze na tieto diela, nič nenatočil a len sa obohatil), avšak tentokrát toto prezentuje s otáznikom na konci ako svoj údiv nad tým, ako je to vôbec možné. Rečnícka otázka sama osebe nedáva autorovi licenciu na prednesenie čohokoľvek bez vecného základu. Z otázky je možné vyvodiť jej osobný názor, že systém podľa nej nie je nastavený dobre a má rezervy, avšak súčasne predkladá jednoznačný názor na žalobcu, že prejavom toho, že systém nefunguje, je jeho opakované obohacovanie sa na úkor štátu bez výsledku, čo ale nie je založené na pravde. Jej hodnotiaci úsudok obsiahnutý v tomto výroku tak nepredstavuje primeranú a ani vecnú kritiku žalobcu, pretože táto nemá základ v existujúcej realite. Jediné, čo z otázky vyplýva, je, že žalobca konal a koná nečestne. V otázke je priamo podsúvaný negatívny morálny kredit žalobcu v súvislosti so spomínanými dielami v minulosti a očakávanie, že tomu nemôže byť inak ani pri aktuálnom Generálovi. Žalovaná síce kritizuje nastavenie systému, ale súčasne ako dôvod, prečo k záveru o jeho nefunkčnosti dospela, uvádza, že systém je zlý, pretože z neho producent Jánošíka, Dunajskej ságy, Kováča z podlesia x krát čerpal státisíce bez výsledku, čo nemožno spájať so žalobcom a je nepravdivé a jej hodnotový súd tak informácie o žalobcovi úplne skresľuje. Žalovaná pri svojom súde o žalobcovi, ktorý stojí za nedokončeným Jánošíkom, Dunajskou ságou a Kováčom z podlesia a ktorý v minulosti zobral peniaze od štátu bez výsledku a napriek tomu dostal ďalšie verejné financie, hoci jeho úmysly nie sú čestné, vychádzala skutočne z nepravdivých nepodložených faktov. Takéto jej vyjadrenia pre žalobcu vyznievajú hrubo znevažujúco, poškodzujúco jeho profesijnú česť a občiansku povesť. Bez faktického základu žalovaná predkladá svoje súdy o žalobcovi, ktorého prezentuje ako osobu, v súkromnom vrecku ktorého opakovane v minulosti skončili státisíce. Súd dospel k záveru, že sporné výroky produkované v predmetnom príspevku žalovanej sú neoprávneným zásahom do práva žalobcu na jeho občiansku, profesijnú česť a dobré meno.

8. Žalovaná dňa 14.06.2018 zverejnila na webstránke SME.sk. svoj komentár - blog: „ Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kradnúť“, v ktorom uviedla: „Ujasnime si, k čomu vlastne došlo.“ „Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm Generál o M. R. Štefánikovi nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a za to, že peniaze síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli.“ Žalovaná sumarizuje to, čo sa udialo predtým, než došlo k napísaniu tohto komentára. Prezentujú sa zistené skutočnosti ako istoty a nie ako niečo, s čím sa ešte dá polemizovať. Spornými výroky sa rekapitulujú udalosti minulé, že poňatie podozrenia doviedlo autorku k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a pre projekt Generál, približuje sa, čo sa stalo (peniaze odišli na súkromné účty bez splnenia zmluvy), konkretizuje sa sporná praktika, ktorá sa dáva priamo do súvisu so žalobcom a pripomína sa, že mu v minulosti boli vyplatené peniaze, ale filmy nevznikli. Tento článok bol posledný, vydaný až po spornej tlačovej besede z 06.06.2018, kde sa prakticky totožné tvrdenie priamo personifikovalo v osobe žalobcu, preto je možné ho aj v tejto súvislosti ako producenta identifikovať. Otázkou je, či tieto výroky môžu ho utŕhať na cti a súd je toho názoru, že áno. Síce aj keď úvodná veta o tom, že je dané podozrenie so spáchania trestného činu pri filme Generál podľa názoru súdu sama osebe by nemala takú povahu, aby žalobcu poškodila, pretože sa stále hovorí len o trestnom oznámení na neznámeho páchatel'a, no v spojení s titulkom úvodnej časti a zvyškom textu, toto ako celok vyznieva difamujúco. V tomto prejave v súvislosti s avizovaným trestným oznámením priamo žalovaná uvádza, že peniaze odišli na súkromné účty, ale zmluvné podmienky neboli splnené, teda prijíma záver o tom, čo sa stalo, a to nie v rovine polemiky s prípustnou mierou pochybností, ale v rovine záveru. Navyše sa uvádza, že peniaze odišli na súkromné účty (súkromný subjekt, ktorý je spomínaný, je žalobca ako jediný spomínaný producent), z čoho opäť vyvstáva dojem, že vyčerpané peniaze skončili na jeho osobných účtoch, že ich využíva na svoj súkromný prospech. Nebolo preukázané, že by sa v minulosti

v súvislosti s produkciou audiovizuálnych projektov žalobca obohatil tak, ako to opakovane žalovaná prezentuje. Celkové vyznenie tohto príspevku tak žalobcu znovu kriminalizuje, nepravdivo ho obviňuje z pochybného čerpania verejných zdrojov v minulosti a navodzuje dojem, že tomu nemôže byť inak ani teraz. V tomto článku uvádza žalovaná také skutkové tvrdenia, kde opakované počínanie žalobcu vykresľuje ako spreneverenie peňazí určených na verejný účel pre jeho osobný prospech a závažnosť je zvýšená práve tým, že sa nepravdivo poukazuje na viacnásobná obohacovanie sa na úkor verejných financií. Tento článok je špecifický tým, že má jednotlivé oddelené časti, pričom práve táto prvá časť sa zamerala len na poukaz na pochybné praktiky žalobcu a práve tie zvyšné majú charakter rozpravy o systéme kinematografie, jej financovania a chybách. Aj vo vzťahu k týmto tvrdeniam súd dospel z vyššie uvedených dôvodov k záveru, že ide o výroky vo vzťahu k osobe žalobcu spôsobilé poškodiť jeho profesijnú a občiansku česť.

9. Súd vyhodnotil každý výstup žalovanej komplexne, posúdiac celkové vyznenie podaných informácií, pričom dospel k záveru, že každý z nich (okrem besedy z 25.05.2018) je spôsobilý zasiahnuť do profesijnej a občianskej cti, dobrého mena žalobcu. V pomerne krátkej dobe sa produkovalo viacero verejne šírených výstupov žalovanej, kde sa na adresu žalobcu uvádzali výroky prakticky s totožným obsahom aj vyznením, ktoré sa v tomto spore ukázali ako nepravdivé a tiež hodnotiace súdy s rovnakým vyznením, ktoré sa ukázali ako súdy bez reálneho faktického základu a neprimerané. To, že sa totožné obvinenia z nekalých praktík opakovali, vážnosť obvinení žalobcu a vážnosť zásahu zvyšuje. Prvý príspevok (beseda 25.05.2018) sa javí byť značne miernejší, aj čo obsahu aj použitých slov, než druhá konferencia, kde sa žalobca výslovne menuje a nepravdivo spája s prezentovanými minulými kauzami. V prvej besede sa len vyjadrujú podozrenia pri diele Generál a celý kontext vyznieva tak, že sa ešte nikoho vina verejnosti nepredkladá. Blogy javia sa byť čo do závažnosti obvinení rovnocenné, keď aj tu vo všetkých sú prezentované predovšetkým nepravdivé prepojenia žalobcu na staré kauzy Jánošík, Dunajská sága Kováč z podlesa. Toho sa však žalovaná napr. ešte v prvej besede zdržala, preto súd hodnotil celkový kontext prvého výstupu ako primeraný a nie zavádzajúci alebo osočujúci. Zvyšné výstupy žalovanej vyznievajú voči žalobcovi značne negatívne a súdu sa javí neadekvátne, aby na prezentovanie svojich názorov o nefunkčnosti systému žalovaná pranierovala konkrétneho umelca, a to pri absencii pravdivosti jej tvrdení. Vyššie rozobraté výroky boli objektívne česť a dobré meno žalobcu zasahujúce, a to nielen vo vzťahu k zvyšku toho, čo odznelo v rámci totožného prejavu, ale aj vo vzťahu k zvyšným sporným výrokom navzájom. Súd dospel k záveru, že vyššie uvedené výroky obviňujúce žalobcu z nečestného, protiprávneho konania predstavujú zásah objektívne spôsobilý privodiť u žalobcu ujmu v občianskej a profesijnej cti a v jeho dobrom mene, a to ako v odborných profesijných, tak i bežných spoločenských kruhoch. Žalobca sa domáhal, aby súd žalovanej uložil povinnosť odstrániť svoje články nazvané ako Generál - film storočia alebo tunel storočia?, Slovenský film nezomrie a Hlúpe je, že súčasný systém dovoľuje kraďnúť, z stránky www.sme.sk v sekcii blogov na svojej stránke "Y. S.". Súd uvádza, že vzhľadom na odstup času, keď predmetné články boli zverejnené na stránke www.sme.sk v máji a júni 2018, sa javí tento prostriedok nápravy ako nie účel plniaci, už by sa neodstránil protiprávny stav, ktorý doposiaľ vznikol, pretože verejnosť mala už možnosť si články prečítať a s ich obsahom sa oboznámiť. Aj z tohto pohľadu sa javia primeranejšie iné zvyšné dve satisfakcie, ktoré sú viac spôsobilé odčiniť už poškodenie. Okrem toho, žalobca sa domáha odstránenia iba článkov zverejnených na stránke sme.sk, pričom však stále sú k dispozícii na stránke NRSR v archíve záznamy z tlačových konferencií. A teda ak aj by súd nariadil články odstrániť, ten, kto chce, si nájde spornú tlačovú konferenciu z 06.06.2018, ktorá obsahuje prakticky zhodné difamačné výroky o osobe žalobcu, a teda odstránenie článkov by ani nebol plnohodnotnou satisfakciou, ktorá by celkom splnila účel. V tejto časti súd žalobu zamietol. Najzákladnejšia forma satisfakcie pre žalobcu je ospravedlnenie, ktorej potreba je nepochybná. Uvedenú satisfakciu súd hodnotí ako vhodnú, keď sa články a záznamy z tlačovej konferencie nachádzajú na internete. Rozumné sa javí uverejnenie ospravedlnenia na profilovej stránke žalovanej na predmetnom portáli a aj čitateľ, ktorý si autorku a jej články vyhľadá, bude mať možnosť dodatočne zistiť, že ich obsah nebol v konkrétnych častiach v poriadku a na tieto výstupy bude s týmto vedomím nahliadať. Sporné výroky boli verejne šírené, mali plošný dosah, išlo o opakovaný zásah týkajúci sa osobnosti verejne známej, potom verejná forma ospravedlnenia je satisfakciou účinnou a primeranou forme, ktorou došlo k zásahu. Čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd mal za to, že ujma spôsobená verejným prezentovaním nepravdivých výrokov, resp. neprimeranej kritiky v médiách a na internete, nie je bežnou ujmov, k náprave ktorej by postačovalo zadostučinenie morálne ospravedlnenie, keďže ide o ujmu značnú. Čo sa týka trvania a intenzity, nešlo o jednorazový verejný výstup žalovanej, kde by prezentovala nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce výroky, ale išlo o opakované konanie. Všetky výroky mali vzhľadom na spôsob publikovania a šírenia široký celospoločenský dosah,

ale u výrokoch prednesených na konferencii na pôde zákonodarného zboru je z pohľadu vážnosti miesta publikovania táto ešte posilnená, čo vážnosť zásahu tiež objektívne zvyšuje. Žalobca bol obvinený z protiprávnej činnosti, pričom zásah do občianskej bezúhonnosti súd hodnotí ako jeden z najvážnejších, v tomto prípade intenzitu zásahu zvyšuje fakt, že žalobca bol verejne nepravdivo opakovane spájaný s únikom miliónov z verejných zdrojov pri viacerých projektoch. Žalobca je doposiaľ bezúhonný človek, ktorý vyprodukoval viacero aj verejnosti dobre známych celovečerných filmov doma aj v zahraničí a nepravdivé výroky žalovanej sú u takejto osoby o to viac spôsobilé privodiť ujmu. Súd žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 eur. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal ochrany osobnosti a z nej vyvodzoval tri samostatné druhy zadosťučinenia, a to odstránenie blogov, ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy. Súd konštatoval, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo, pričom však ale nie každý z uplatnených satisfakčných nárokov mu súd priznal v uplatnenom rozsahu. I napriek tomuto čiastočnému úspechu žalobcu súd má za to, že nie je možné konštatovať, že by mal žalobca vo veci úspech iba čiastočný. Podstatné je, že žalobca uspel v tom, čo bolo meritum veci, teda v otázke, či bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv, v čom mu súd dal za pravdu. Žalobca mal úspech v tom, čo tvorilo hlavnú otázku tejto veci, a teda v tom, že bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv neprípustným spôsobom. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, druh i výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu a patrí mu proti žalovanej plná náhrada trov podľa § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. o povinnosti uverejniť ospravedlnenie žalobcovi, proti výroku II. o povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu a proti výroku IV. o trovách konania, podala včas odvolanie žalovaná. Uviedla, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav z navrhnutých dôkazov, aj dôkazy, ktoré boli predložené zo strany žalovanej nebral do úvahy, nakoľko niektoré navrhnuté dôkazy ani neboli pri záverečnom oboznamovaní spisu oboznámené. Jednotlivé dôkazy súd nehodnotil vo vzájomnej súvislosti, v čoho dôsledku došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozsudok sa zaoberá osobitne každým jednotlivým výrokom žalovanej, pričom sa však v detailoch jednotlivých výrokov stráca celkový kontext prejavov žalovanej. Práve ten je potrebné brať na zreteľ. Pri podpore filmov na Slovensku existuje dotačný a koprodukčný systém (jeden používa AVF a druhý RTVS). Jeden a ten istý film môže využiť ich kombináciu, pričom každá získaná dotácia (AVF) či koprodukcia (RTVS) sú realizované cez osobitnú zmluvu. RTVS uzatvára koprodukčné zmluvy na základe obchodného a autorského zákona. AVF sa okrem obchodného zákona riadi aj zákonom o audiovizuálnom fonde, podľa ktorého je možné nastaviť si vnútorné podmienky prideľovania dotácií cez interné smernice. Práve tie sú vytvorené tak, aby bolo možné podporovať film aj po častiach a nahliadať na jednotlivé časti jeho realizácie ako na osobitné projekty. V prípade filmu Generál čiastkové projekty filmu so sebou nesúviseli až natoľko, že pôvodne očakávané dielo vôbec nevzniklo. Vznikli len čiastkové výstupy v oblasti vývoja, a to viacero scenárov, bližšie nešpecifikované produkčné práce, práce a služobné cesty zamerané na obhliadky potenciálnych miest nakrúcania na Slovensku a v zahraničí a pod. V oblasti produkcie ide zatiaľ vo finále o niekoľko dní nakrúteného hrubého materiálu podľa časových a vecných harmonogramov, ktoré si v jednotlivých zmluvách z AVF a RTVS protirečia a nesmerujú k výslednému dielu v podobe, ako bolo na začiatku prezentované a objednané. Z pohľadu vecného plnenia išlo o neefektívne investície do neustále sa meniacich kľúčových členov štábu a s tým súvisiacich meniacich sa prvkov lokácií, výpravy, kostýmov, filmovacích nákladov. Celú produkciu od samého začiatku sprevádza zrejma dezorganizácia, neplnenie termínov a vecných výstupov takého rozsahu, že sa to nedá utuľtať ani v samotnom štábe, medzi hercami a ani na verejnosti. Týmto spôsobom sa informácie dostali aj ku žalovanej, keď ako poslankyňa NR SR dostala občiansky podnet o tom, ako neefektívne sa v tomto prípade vynakladajú verejné zdroje. Pri podrobnom pohľade na zverejnené zmluvy a priebeh ich plnenia, žalovaná dospela k podozreniu, že v prípade projektu Generál nejde o nevedomý proces čerpania peňazí, ale o vedomý spôsob, ako pokrývať náklady na činnosť súkromnej produkčnej spoločnosti z verejných zdrojov. Deklarované zdroje spolufinancovania, ktoré je producent povinný zabezpečiť, sa pri rôznych čiastkových zmluvách v AVF a RTVS opakujú a pri komplexnom pohľade na rozpočet projektu ako celok sa stráca prehľad aj o tom, čo vlastne z celej produkcie financuje štát a čo sa platí z vlastných zdrojov žiadateľa. Kontrola je veľmi zložitá v situácii, keď je nejasná aj neustále sa meniacia definícia vecného obsahu. Pri diele Generál je extrémom to, že pri vynaložených prostriedkoch objednané dielo vôbec nevzniklo. Pritom suma jeho schválenej podpory z verejných prostriedkov od roku 2013 dodnes presahujúca v sumare dva a pol milióna Eur je z pohľadu iných žiadateľov závažná. Pri pohľade na celý systém sa potvrdilo, že inštitúcie (AVF i RTVS) sa bežne uspokojia s vyúčtovaniami používajúcimi formulácie typu „fakturuje me

vám zrealizované produkčné/technické práce“, bez podloženia rozpisu nákladov, osobohodín, atď. Rovnako tolerujú vecné a časové posuny a vychádzajú v ústrety súkromným firmám/producentom s odôvodnením, že ide o umeleckú, nepredvídanú činnosť, ktorá pripúšťa aj predraženie, resp. menej hodnotný či oneskorený výstup za poskytnuté peniaze. Tento spôsob vyúčtovávania preukázala v roku 2011 aj ministerská následná finančná kontrola v RTVS, ktorá zistila, že tento typ pochybení vo finančnej disciplíne sa prejavuje pravidelne. Najväčším hriešnikom boli projekty realizované firmami žalobcu (JMB Film & TV Produccion, s.r.o.), kde poskytnuté prostriedky ani nevedli k vzniku diela, podobne ako pri filme Generál. Spochybnenie historickej stopy žalobcu nepriniesla žalovaná, ale fakty z kontroly zachytené v oficiálnom a verejne dostupnom dokumente. Vo vyjadreniach žalovanej nebola nikdy prítomná snaha bezúčelovo spätne vyťahovať tieto informácie na verejnosť, resp. zverejňovať ich s cieľom dehonestovať osobu žalobcu, ale pozastaviť sa nad tým, prečo inštitúcie opakovane a v rozsahu státisícov Eur zverujú dôveru niekomu, kto v minulosti závažne pochybil. Súd prvého stupňa preto v tomto kontexte nesprávne vyhodnotil tieto výroky neberúc do úvahy ich zasadenie do konkrétnej situácie. Ospravedlnenie sa za súdom uvedené výroky, ktoré boli zhodnotené ako tie, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, nepovažuje žalovaná za správne ani zákonné. Žalovaná uviedla žalobcu ako príklad zle fungujúceho systému a jeho prípad bol hodný povšimnutia a napriek vysokým poskytnutým dotáciám sa projekt Generál nerealizoval, resp. s jeho natáčaním, ktoré malo byť už ukončené, sa v čase po jej mediálnych výstupoch ešte iba začínalo. Aj plynutie času dáva za pravdu skôr prezentovaným pochybnostiam žalovanej, keď žalobca film doposiaľ nerealizoval. Pokiaľ ide o film Jánošík, na pochybné financovanie bolo poukazované už oveľa skôr, pričom žalobca sa neohradzoval voči skôr medializovaným informáciám, ale až voči tým, ktoré prevzala žalovaná. Skutočnosť, že formálne bol film Jánošík realizovaný inou spoločnosťou, ale fakticky ho cez subdodávky produkoval žalobca, nebolo žiadnym spôsobom vyvrátené. Žalobca nepoprel, že na výrobe filmu Jánošík participoval. Ak žalobca naozaj vykonával produkčné činnosti na filme Jánošík, potom ide o pravdivú informáciu, ktorá nie je spôsobilá zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Následne sám žalobca vo svojom stanovisku k tlačovej besede žalovanej uviedol, že spoločnosť Jánošík, a.s. film nakoniec nezrealizovala. Film Dunajská sága sa nenatočil, existuje len hrubý materiál, dôkazom čoho je Dohoda o urovaní uvádzaná ako príloha č. 11 vyjadrenia žalovanej zo dňa 18.08.2021, Čl. III ods. 3 nakrútený a nezostrihaný materiál v dĺžke trvania 4 h a 45 min. Rozsudok nesprávnym až domýšľavým spôsobom interpretuje výrok žalovanej keď uvádza, že sa žalobca obohatil z verejného systému, pričom žalovaná nepoukazovala na to, že sa žalobca obohatil, ale na to, že bola poskytnutá dotácia na výrobu filmu vo výške 800.000 eur, film sa nezrealizoval, producent dotáciu nemusel vrátiť, keď pohľadávka RTVS zanikla dohodou o urovaní (nebolo požadovала jej vrátenie). Odkazom žalovanej bolo, že nemalá suma verejných prostriedkov určených na výrobu filmu bola vynaložená maximálne neefektívne, z čoho sa dotknuté osoby rozhodujúce o verejných prostriedkoch mali rozhodne poučiť a nastaviť striktné podmienky čerpania a vyúčtovávania verejných zdrojov. V tomto prípade ide o pravdivú a preukázanú informáciu žalovanej, ktorá nebola spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. V prípade projektu Kováč z podlesia žalovaná predložila list producentky S. B., ktorá popisuje pôsobenie žalobcu pri tomto projekte, jeho neustále odkladanie podpisu koprodukčnej zmluvy, žalobca ohrozil projekt natoľko, že bola nútená zastaviť prípravné práce, pretože prostriedky, ktoré mu STV poskytla na tento projekt podľa jeho vlastných slov v danú chvíľu potreboval na zníženie straty na iných projektoch, čo je všeobecnými podmienkami nakladania s koprodukčnými vkladmi vyslovene neprípustné. Žalovaná pripúšťa, že sa dopustila nepresnosti v tom zmysle, že by film Kováč z podlesia na Slovensku nebol odvysielaný vôbec. Faktom je, že film bol po jeho dokončení najskôr odvysielaný len v Českej televízii a na Slovensku vysielaný nebol. V tomto bode je tvrdenie, že sa film vinou žalobcu po jeho nakrútení nedostal k slovenským divákovi, pravdivé. Na Slovensko film prišiel až následne s odstupom času a ako projekt iných osôb, bez účasti žalobcu. V tomto kontexte žalovaná uviedla, že je nutné tento výrok brať do úvahy posudzujúc kritériom úmyslu, cieľa a motívu (ÚS 385/2012), kde je zrejme, že snahou žalovanej bolo poukázať na nefunkčnosť a netransparentnosť systému, nie úmyselne difamovať žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na nedostatok priestoru pre názor žalobcu zo strany žalovanej pri príprave tlačovej besedy, pričom formát tlačovej konferencie, ako jednostranného komunikačného nástroja, nemusí byť informačne vyvážený, môže prezentovať názory len organizátora. Správa z ministerskej kontroly vykonávala kontrolu u verejnoprávnej televízie, nie u žalobcu, preto je samozrejmé, že sa v nej nekonštatujú pochybenia u spoločnosti producenta, ale pochybenia v RTVS pri jej zmluvných vzťahoch so súkromnými producentmi. Zo správy je zrejme to, že systém nie je funkčný, keď nachádza nezrovnalosti pri vyúčtovaní rôznych projektov rádovo v miliónoch eur, ktorých použitie nebolo hodnoverným spôsobom dokladované. Ak správa uvádza, že STV pochybila pri projekte Dunajská sága s použitím verejných prostriedkov v sume 526.025,18 eur, tak štát vynaložil

tieto finančné prostriedky v rozpore so zákonom. Žalovaná v tomto kontexte vôbec netvrdila, že sa mal žalobca o tieto finančné prostriedky obohatiť, ale hovorila o nefunkčnom systéme. Skutočnosť, že ministerská kontrola zistila masívne pochybenia a po nich sa aktéri jednotlivých projektov snažili o konvalidáciu urobených chýb, nemôže byť ospravedlnením, nakoľko konvalidácia dohodou o urovaní, v zmysle ktorej veriteľ nežiada od dlžníka vrátenie ceny alebo aspoň jej časti za nevyrobené dielo, je možná pri súkromnoprávnom urovaní medzi súkromnými osobami, ale nie je prípustná medzi verejnoprávnou inštitúciou ako objednávateľom a zhotoviteľom nedodaného diela, nakoľko sa na nich primerane vzťahujú ustanovenia zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, tak RTVS jednotlivé ustanovenia zákona č. 523/2004 Z.z. porušila. Argumentácia súdu, že žalovaná opomína, keď bol problém so zmluvnými stranami urovaný, neobstoí. Žalovaná si stojí za tvrdením, že označenie žalobcu, ako osoby s negatívnou historickou stopou, bolo oprávnené. Žalobca mal pochybnú povesť ešte pred jej mediálnymi výstupmi a nie je možné preukázať súvislosť medzi negatívnou odozvou nezvládnutej produkcie projektu Generál vo filmovej branži s jej vyjadreniami. O tomto svedčia aj predložené dôkazy, napr. list hlavného kameramana H. E., pri ktorých súd ani nezodôvodnil, prečo ich nevzal do úvahy a ani sa nimi nezaoberal. Žalobca nedodržiaval dohody, nevyplácal honoráre, neplnil zmluvy, bol označený ministerskou kontrolou ako subjekt, ktorý viacnásobne porušil finančnú disciplínu, preto vyjadrenie, ktorým je označený za osobu s touto historickou stopou, nie je spôsobilé privodiť mu ujmu. Žalobcova povesť bola narušená dávno a žalovaná do jeho práva na ochranu osobnosti nemohla zasiahnuť ďalším takým článkom alebo vyjadrením. Aj kameraman H. E., ktorý pracoval na projekte Generál, vo svojom liste riaditeľovi AVF opisuje jeho skúsenosti so žalobcom ako producentom a jeho tímom. Kameraman konkretizoval, že celá 2 ročná príprava pozostávala z cca 8 dní obhliadok a piatich kástingov, ktoré točil, strihal a fotografoval vlastnou technikou, na ktorú nedostal ani cent. Aj komunikácia žalobcu s členmi štábu, jeho nestále vyhováranie sa na RTVS a následná odpoveď zo strany RTVS je dôkazom, že žalobca klamal a zavádzal členov štábu a zároveň aj RTVS. Ak žalobca žiadnym spôsobom nevystupoval voči autorom predložených článkov v minulosti, potom je otázne, prečo si vybral práve žalovanú a nie niekoho, kto voči nemu písal difamačné články pred niekoľkými rokmi. Pokiaľ súd konštatoval, že podnikateľ získal 3 milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, porušuje zmluvy a nie je isté, či niečo začne vyrábať, je pravdu skresľujúce tvrdenie, žalovaná uvádza nasledovné. Poskytnutie min. 750.000 eur nebolo sporné a bolo poskytnuté na rozbeh projektu Generál. Sporným sa môže javiť použitie pojmu podnik, ktorý v kontexte toho, že projekt je realizovaný podnikateľským subjektom, súkromnou s.r.o., dáva zmysel. AVF a RTVS zmluvne naozaj poskytli tieto financie na vývoj a výrobu filmu. To, že zmluvy boli porušené je pravdivým výrokom, čo súd taktiež konštatoval. Opakovane neboli dodržiavané lehoty, na čo AVF i RTVS reagovali posúvaním termínov a zmäkčovaním podmienok v podobe dodatkov k zmluvám a v prípade AVF dokonca schválením ďalších dotácií. Žalovaná ani v tomto prípade netvrdila, že žalobca sa týmito peniazmi obohatil, ale tvrdila, že peniaze boli použité na bližšie nešpecifikované produkčné práce bez primeranej záruky producenta, že sa film dokončí. Čo sa týka pravdivosti výroku o výške sumy trištvrté milióna eur, išlo o sumu narátanú zo zmluvných plnení k dátumu tlačovej konferencie z týchto prebiehajúcich zmlúv týkajúcich sa projektu Generál s Audiovizuálnym fondom (AVF) a Rozhlasom a televíziou Slovenska (RTVS), poukázala na všetky zmluvy. RTVS a JMB uzavreli dňa 15.3.2017 zmluvu ZM2013246, predmetom ktorej bola úprava práva a povinností zmluvných strán pri výrobe a ďalšom využití audiovizuálneho diela s názvom Generál s dĺžkou trvania cca 120 minút a TV minisérie 3 x 55 min. Dodatkom č. 1 k zmluve č. ZM2013246 zo dňa 10.08.2018 sa dohodlo, že sa mení predmet zmluvy, teda akosť, kvalita diela, termíny a podmienky jeho odovzdania a prevzatia, pričom hodnota koprodukčného vkladu ostala nezmenená. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v dôsledku konania žalovanej prestal požívať dôveru v odborných kruhoch, ide o nepravdivé tvrdenie, nakoľko by s ním nebol uzatvorený dodatok a nebolo mu neustále ustupované zo strany RTVS. Aj svedkovia navrhnutí žalobcom potvrdili, že ohľadom realizácie filmu Generál boli problémy, napr. začiatkom roka 2017 odstúpila od projektu režisérka E. - W.. Svedkyňa O. F. uviedla, že problémy v projekte boli už koncom roka 2017, pričom mediálne vyjadrenia žalovanej boli až v júni 2018. Svedok E. I. bol zástupcom Ministerstva kultúry SR, bol prítomný tejto kontroly, pri ktorej bolo zistené, že bola porušená finančná disciplína. Svedok potvrdil pochybnosti pri vyúčtovaní financovania projektov produkovaných žalobcom resp. jeho firmami. Súd nepochopiteľne vyhodnotil tohto svedka ako nevierohodného, čo malo oslabiť jeho pozíciu. Pokiaľ ide o výrok: „Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm Generál o M. R. Štefánikovi nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatel'a za to, že (zjednodušene povedané) peniaze síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli“, žalovaná uviedla, že tlačová beseda je obmedzeným mediálnym priestorom a vyžaduje zjednodušenú komunikáciu smerom k voličom. Preto

zjednodušene a pravdivo uviedla, že peniaze odišli na súkromné účty, čo evokuje viacero súkromných účtov, počnúc súkromným účtom spoločnosti žalobcu, ako účastníka zmluvného vzťahu so štátom a následne súkromné účty osôb, s ktorými mala koprodukčná spoločnosť uzatvorenú zmluvu. Peniaze boli zo strany štátu uvoľnené a nedodržanie zmluvy sporné nie je. Z predchádzajúcich projektov producenta vyplynulo, že mu verejné zdroje poskytnuté boli, ale dielo nedodal (napr. Dunajská sága). Ide o pravdivý výrok, ktorý nemôže byť spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Súd tvrdil, že žalovaná na svojom blogu nevysvetľuje a neuvádza, ako sa k obvineniam stavia žalobca, pričom na toto nebola povinná. Nie je novinárka, nepíše pre noviny a nemusí dávať priestor obom stranám. Ide o jej blog a je jej mediálnym priestorom. Žalovaná sa nestotožnila s výrokom súdu o priznanej výške nemajetkovej ujmy, nakoľko žiadna ujma žalobcovi v dôsledku konania žalovanej nevznikla a nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a nárokom žalobcu. Žalobca pôvodne nežiadal žiadne odškodnenie, až následne po tom, čo neuspel s návrhom na vydanie neodkladného opatrenia, svoju žalobu rozšíril o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur. Požiadavka na nemajetkovú ujmu uplatnenú po takmer 2 rokoch vedenia sporu sa javí ako účelová. Podľa žalovanej bolo preukázané, že nešlo o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, nakoľko jej výroky boli položené do kontextu nefunkčného systému, šlo o pravdivé informácie, pri ktorých žalovaná nemala negatívnu motiváciu s cieľom difamovať osobu žalobcu. Žalobca dávno pred zverejnením informácií zo strany žalovanej nepožíval dôstojnosť a vážnosť vo filmárskej branži, resp. bol známy nedodržaním zmlúv. Tieto informácie o žalobcovi sa žalovanej dostali práve z filmárskej obce. Preto ich zverejnením nemohla znížiť jeho vážnosť a dôstojnosť. Verejne prezentované výroky žalovanej neboli takého rozsahu, že by o žalobcovi vypovedali niečo, o čom by dotknutá filmárska obec už dávno nevedela, preto neboli spôsobilé znížiť vážnosť žalobcu. Súd nedostatočne zistil skutkový stav, či žalobca ako fyzická osoba vykonával alebo nevykonával reálne produkčné práce na filme Jánošík a nesprávne právne posúdil situáciu ohľadom filmu Dunajská sága, keď uviedol, že žalovaná prezentuje informácie o ňom spôsobom, akoby žalobca peniaze vyčerpil pre svoj prospech, pričom žalovaná tieto informácie takto neprezentovala. Súd nesprávne právne posúdil situáciu ohľadom filmu Kováč z podlesia, nakoľko posúdenie výroku bolo vytrhnuté z kontextu a súd zároveň nevykonal predložený dôkaz (list S. W.), výrok sa nemal ako dotknúť cti žalobcu, nakoľko ten ani nebol jeho producentom. Neboli dostatočne preukázané následky konania žalovanej na žalobcu, nie je jasné, či došlo ku vzniku ujmy, ani či bola táto ujma v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, keď povest' žalobcu bola naštrbená, bol dlhodobo kontroverzne vnímanou osobou a zásah do jeho osobnostných práv nevznikol. Súd sa pri hodnotení situácie ohľadom filmu Generál zamerával výlučne na názory a tvrdenia žalovanej, ale nevykonal porovnanie jej predpokladov s realitou. Vzhľadom na časový odstup sa dá zhodnotiť, či žalovaná vo svojom odhade situácie nemala pravdu, ak hodnotila osobu žalobcu, ako nespôsobilú zrealizovať tento projekt. Na to je potrebné zistiť, v akom štádiu sa tento projekt nachádza, ako sa zmenili podmienky jeho vecného plnenia, akým spôsobom je vykonávaná ich kontrola a podobne. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

11. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovanej a uviedol, že jej odvolanie je neodôvodnené a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaná k svojmu odvolaniu priložila nové dôkazy, a to graf a mailovú komunikáciu získanú pokútnym spôsobom, nakoľko žalovaná nebola adresátom tejto komunikácie. Týmito dôkazmi sa snaží dokázať to, že mala v roku 2018 pravdu v týchto svojich výrokoch. Snaží sa preukazovať problémy, ktoré nastali pri realizácii projektu Generál, ktoré nastali ako následok jej snáh o vlastné politické zviditeľnenie sa, ničomu inému totiž jej výstupy pomôcť nemohli. Žalovaná pri svojej snahe predkladať dôkazy v odvolacom konaní nespĺňa podmienky uvedené v § 366, preto nemožno na jej dôkazy prihliadať. V ustanovení § 384 ide o dispozíciu súdu s dôkazmi a dokazovaním, pričom je tu podmienka stanovená v ods. 3, podľa ktorej musia byť splnené podmienky uvedené v § 366, pričom tieto podmienky v danom prípade žalovaná nijako nespĺnila a súd by nemal na tieto dôkazy prihliadať. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, žalobca toto tvrdenie nepovažuje za pravdivé. Súd vykonal všetky predložené dôkazy dôkladne. Rozhodujúce skutočnosti, že žalovaná svojimi verejne šírenými tvrdeniami porušila osobnostné práva žalobcu, čím mu spôsobila ujmu na jeho právach, boli preukázané, čo súd podrobne vyargumentoval. Ďalším odvolacím dôvodom bolo to, že podľa žalovanej súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom toto tvrdenie sa neopiera o žiadne ďalšie podklady, ktoré by ho preukazovali. Všetky vykonané kontroly, či riadne právoplatné skončené trestné oznámenia, ktoré spomínala žalovaná, neboli skončené podľa jej predstáv, čo je jej najväčší problém. Ako bývalá politička žalovaná odmieta pochopiť, že kontrola či trestné oznámenie sa môže relevantne skončiť aj inak, ako si predstavuje. Tvrdenia žalovanej majú

subjektívny charakter a na unesenie dôkaznej situácie je to nepostačujúce. Tvrdenie žalovanej, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je subjektívne, pretože sa neopiera o žiadne dôkazy preukazujúce tento odvolací dôvod. Ak má byť dôkazom to, že podľa žalovanej nepožíval žalobca dobré meno v slovenskom filmovom priemysle, nemohlo byť nič porušené, ide len o ukážku zúfalstva a dôkaznej núdze zo strany žalovanej. Žalovaná opakuje príklady, ktoré boli vyvrátené a poukazuje na problémy okolo projektu Generál, ktoré nikto nespochybnil, že existujú. Súd sa v odôvodnení rozsudku podrobne zaoberal vykonanými dôkazmi, ich hodnotením a vzájomnými súvislosťami, pričom ich dával do súvisu aj s právnymi aspektmi, judikatúrou. Je neuveriteľné, že žalovaná súdu podsúva neznalosť systému štátneho financovania audiovizuálnej tvorby, pričom ona sama preukázala v tejto oblasti v rozhodujúcom čase neznalosť. V roku 2018 žalovaná zorganizovala v Audiovizuálnom fonde poslanecký prieskum, výsledkom ktorého bolo konštatovanie o bezproblémovom a zákonnom fungovaní fondu. Jediná žalovaná ďalej ťahala túto tému, mimo skutkového stavu a objektívnej reality. Jej vlastné presvedčenie a na ňom založené nepreukázané zistenia ju dovedli k tomu, že jediné, čo jej zostalo, je útočenie na osobu žalobcu. Žalovaná sa zaoberá systémom financovania audiovizuálnej tvorby, považuje ho za zlý, čo má byť dôvodom a ospravedlnením jej osobných útokov voči žalobcovi. Žalovaná nerozoberá fakt, že predložila taký návrh právnej úpravy, proti ktorej sa postavila celá odborná obec, okrem toho aj jej vlastná politická strana a s týmto legislatívnym návrhom nepochodila. Niektoré pasáže v prvej časti odvolania žalovanej viac pripomínajú politický prejav, než vyargumentovaný text, ktorý má podporiť odvolacie dôvody. Žalovaná svoje tvrdenia nijako nepreukazuje a ani oprávnenosť odvolacích dôvodov. V druhej časti odvolania sa žalovaná opäť zaoberala tvrdeniami, ktoré pred súdom prvej inštancie nepreukázala. Film Jánošík žalobca, resp. jeho spoločnosť, neprodukoval, nebol to jeho projekt. Žalovanej síce prišiel na pomoc „nezaujatý“ svedok p. I., pričom z jeho svedectva v tejto súvislosti nič nevyplýva. Naopak, žalobca zostal s nezaplatenými faktúrami a je ťažko uveriť argumentom žalovanej, že to bol film žalobcu, za ktorý zobral peniaze, ale nenakrútil ho. Pokiaľ boli žalobcovi vyplatené nejaké peniaze, boli to peniaze za riadne poskytnuté služby. Projekt Dunajská sága sa nenakrútil, čo žalobca potvrdil, pričom v danom čase došlo k zmene vedenia RTVS a nové vedenie nemalo záujem pokračovať na tomto projekte, v zmysle čoho došlo k jeho právnemu ukončeniu, vrátane vysporiadania finančných prostriedkov. Skutočnosť, že uvedené sa nepáči žalovanej, je jej subjektívny problém. V prípade projektu Kováča z Podlesia žalovaná stále poukazuje na list p. B., pričom tieto okolnosti boli v konaní pred súdom prvej inštancie vysvetlené. V danom čase bol na spoločnosť žalobcu v súvislosti s týmto projektom vytváraný nezákonný nátlak, preto sa rozhodol peniaze, získané na tento projekt, uložiť do notárskej úschovy. Po urovaní situácie boli peniaze z notárskej úschovy prevedené na subjekt, ktorý projekt dokončil. Pani B. písala list v čase, kedy ešte nebolo zrejmé, ako bude celý prípad vyriešený. Rozprávka bola nakrútená a uvedená na verejnosť. Právny zástupca žalobcu vyvinul iniciatívu, aby sa mohol stretnúť so žalovanou. Stretnutie trvalo 15 až 20 min., kde najskôr preberali všeobecné témy a následne sa zaoberali témou tlačovej konferencie. Nikdy sa žalovanú nesnažil presvedčiť, aby svoje zistenia nezverejňovala a v danom čase ani netušil, čo sú jej zistenia. Nikdy nešlo o žiadne snahy o manipuláciu. Celým zmyslom stretnutia bola ponuka zo strany žalobcu, že na prípadnom stretnutí môže preukázať, kde sa celý projekt Generál nachádza, ako sa ďalej postupuje v jeho realizácii potom, ako bolo potrebné vykonať určité zmeny a aký je plánovaný ďalší postup, čo žalovaná odmietla. Žalovaná si neoverovala informácie, keď na tlačovej konferencii tvrdila, že projekt nemá režiséra, avšak projekt mal režiséra už od 04.05.2018, čo by sa dozvedela, keby využila ponuku žalobcu na stretnutie. Žalovaná zastávala názor, že žalobca mal pochybnú povesť ešte pred jej mediálnymi výstupmi a nie je možné preukázať kauzálnu súvislosť medzi negatívnou odozvou nezvládnutej produkcie projektu Generál vo filmovej branži s jej vyjadreniami. Týmto výrokom je zrejmé, že žalovaná sa sústredila na osobu žalobcu, aj keď údajne chcela len kritizovať systém. O produkcii projektu Generál nevedela nič relevantné, ale jej závery siahajú do práv žalobcu. Jej názor o pochybnej povesti žalobcu bol podporený len svedkom I., ktorého svedecká výpoveď bola súdom spochybnená a jeho zaujatosť voči osobe žalobcu nebolo možné prehliadnuť. Produkcia Generála sa potrebovala vysporiadať s faktom, že scenáristka a režisérka od projektu odstúpili kvôli tomu, že žalobca sa snažil projekt dokončiť, dostal sa do mierneho omeškania s nakrúcaním, cca 5 mesiacov, ktoré by ale v tom čase ešte neovplyvnilo termín premiéry. Všetky v tom čase žalobcom podniknuté kroky boli podporené zo strany vtedajšieho programového riaditeľa RTVS, všetkých zúčastnených partnerov zo Slovenska, Českej republiky a Francúzska, avšak na základe mediálnych výstupov žalovanej sa všetko zastavilo, začalo sa preverovať, kontrolovať, síce sa nič nekalé nepreukázalo, ale realizácia projektu sa z týchto dôvodov výrazne oneskorila, cca o jeden celý rok. Bolo preukázané, že následkom výrokov žalovanej viacerí partneri odstúpili od vopred dohodnutých zmlúv, tiež jeden z rozhodujúcich koproducentov filmu v zahraničí. Ak žalovaná tvrdila, že sa v roku 2018 nemýlila, keď Generál nie je doteraz dokončený,

tak zabudla na to, ako tomu celému pomohla, pričom Generál je z jednej polovice nakrútený a do toho vstúpil závažný faktor, a to celosvetová pandémia koronavírusu, čo výrazne znemožnilo realizovať nakrúcanie v Čechách, v severnom Taliansku a vo Francúzsku. K porušovaniu či nedodržaniu zmlúv žalobca uviedol, že išlo pôvodne o časový sklz, ktorý by bolo možné bez zainteresovania sa žalovanej bez väčších problémov zvládnuť. Nešlo o žiadne porušenie zmluvy, nakoľko druhá zmluvná strana (RTVS) prejavil záujem mať dielo, na čo časový sklz nemusí mať nijaký vplyv. Audiovizuálna tvorba nie je výroba vecí, závislá od počtu kusov za určitý čas, čo si žalovaná neuvedomuje. Žalobca spočiatku nepožadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ale následne žalovaná so svojimi výstupmi neskončila po tlačových konferenciách a pokračovala v nich. Ani v čase svojej poslanskej kariéry nebola žalovaná „áčkovým“ politikom a ako ústavný činiteľ mala svoj vplyv, kedy mediálny dosah jej výrokov bol zrejmý, preto náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 8.000 eur je správna. Žalobca ako filmový producent nakrútil počas svojej kariéry 20 filmov, mnoho seriálov, iných relácií a tieto výsledky mu zabezpečili dobré meno a vážnu povesť vo filmárskej branži. Tvrdenia žalovanej o neexistencii dobrej povesti žalobcu, či jej zhadzovanie osoby žalobcu s tým, že žiadnu dobrú povesť v branži nepožíva, sú len objektívne nepreukázané tvrdenia. Žalobca pri podaní každej žiadosti o podporu z Audiovizuálneho fondu musí preukazovať, že nie je dlžníkom jednak voči svojim partnerom, jednak voči verejným inštitúciám, inak by neboli jeho žiadosti podporené. To, že žiadosti podporené sú, znamená, že nie je dlžníkom, ale s tým ruka v ruke požíva dobrú povesť. Ide len o tvrdenia žalovanej bez akejkoľvek opory v jedinom dôkaze. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo správne, spravodlivé, po všetkých stránkach riadne zdôvodnené, preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

12. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobca vo vyjadrení pritvrdzuje svoj hrubo manipulatívny a zavádzajúci prejav, keď jeho obranou je útok a hrozba ďalších právnych krokov voči žalovanej, čo priznal vo vyjadrení. Na žalovanú ako poslankyňu NRSR sa obracali občania so svojimi podnetmi, preto použitie komunikácie tretích osôb so žalobcom, ku ktorým sa od občanov dostala, nie sú dôkazy získané pokútnym spôsobom. Aj táto komunikácia bola súčasťou vyšetrovacieho spisu, ktorý je priloženým spisom. Žalovaná sa snažila poukazovať na problém neefektívneho, netransparentného a nehospodárneho nakladania s verejnými zdrojmi, pri ktorom fakty dostupné z verejných zdrojov na príklade Generál, ale aj iných projektov z minulosti, preukázateľne potvrdzujú systémové neriešenie alebo prehliadanie nedodržania zmluvných podmienok a porušovanie finančnej disciplíny verejných subjektov ako aj subjektov čerpajúcich dotácie. Zámerom teda nebolo difamovať žalobcu. Ak si žalobca vzťahoval na seba jej výroky o problémovom priebehu verejne financovaného projektu, nie je to vina žalovanej, ale osobný neobjektívny pocit žalobcu. Po celý čas súdneho konania sa snaží žalobca navodiť dojem, že za jeho neúspechom pri filme Generál sa skrývajú výroky žalovanej, ktoré mali odradiť potenciálnych sponzorov od spolufinancovania filmu, čo je nezmysel, nakoľko výroky žalovanej boli až reakciou na už premárnené verejné zdroje pri projekte, ktorému zdroje spolufinancovania preukázateľne chýbali od samého začiatku, čo potvrdil samotný žalobca. Aj tieto fakty boli dostatočne zdôvodnené počas pojednávania. Zároveň žalovaná v súlade s § 366 písm. d) CSP predložila dôkaz, ktorý nebolo možné predložiť pred súdom prvej inštancie bez zavinenia žalovanej, ktorým je odpoveď Úradu vládneho auditu na podnet na vykonanie vládneho auditu. Úrad vládneho auditu konštatuje, že bol vykonaný audit s cieľom overiť a hodnotiť hospodárnosť, efektívnosť, účinnosť a účelnosť pri hospodárení s verejnými financiami so zameraním na projekty Generál a Generál miniséria za obdobie od 01.02.2013 do 30.09.2021, kedy boli zistené viaceré nedostatky s vysokou a strednou závažnosťou, a to v Audiovizuálnom fonde, ktorý nevyzval prijímateľa (spoločnosť žalobcu) na odvedenie poskytnutých verejných prostriedkov na účet AVF a na zaplatenie pokuty, čím umožnila prijímateľovi bezdôvodné obohatenie vo výške 33.755 eur a tiež vynaložila verejné prostriedky na projekty Generál a Generál - televízna miniséria vo výške 930.976,00 eur nehospodárne, neefektívne a neúčinne. Nedostatky boli zistené aj v RTVS, kde sa porušenia týkali neuplatnenia zmluvnej pokuty voči spoločnosti žalobcu za neoprávnené výdavky, ako aj nehospodárneho, neefektívneho a neúčinného vynaloženia finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu SR na výrobu audiovizuálneho diela Generál. Predmetné porušenia mali vysokú závažnosť. Predmetná odpoveď Úradu vládneho auditu plne podporuje pravdivosť vyjadrení žalovanej, ktoré spolu s podozreniami na systémové chyby pri používaní verejných zdrojov pri výrobe filmov prezentovala počas jej tlačových konferencií alebo v neskorších vyjadreniach, podaniach. Predmetná odpoveď je aj potvrdením o tom, že systém, ktorý kontroluje sám seba (AVF, RTVS) nie je funkčný, na čo žalovaná po celú dobu poukazovala. Rovnako sa potvrdzuje, že žalobca bol ako producent problémový ešte predtým, než žalovaná prezentovala výroky o žalobcovi. Žalovaná žiadala, aby aj s poukazom na predmetný dôkaz, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol.

13. Žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaná sa rozhodla nazvať obranu žalobcu proti jej atakom ako hrubo manipulatívny a zavádzajúci prejav. Súd však svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil a vo vyjadrení žalovanej sa nenachádza žiadna argumentácia v prospech nej. Dôkazy, ktoré predložila žalovaná k odvolaniu, nespĺňajú zákonom stanovené podmienky dokazovania v odvolacom konaní, preto žalobca žiadal súd, aby na tieto dôkazy neprihliadal, nakoľko ich mohla mať a mala k dispozícii už v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaná sa nesnažila poukazovať na neefektívnosť nakladania s verejnými zdrojmi pri vybraných inštitúciách, ale priamo útočila na žalobcu a difamovala ho vo svojich verejných vyjadreniach opakovane. V tom čase bola žalovaná poslankyňou Národnej rady SR a pokiaľ by chcela robiť to, čo tvrdí, mala veľa možností tak robiť bez toho, aby sa to akokoľvek dotklo osoby žalobcu. Jej druhá tlačová konferencia a niektoré publikované články sa týkali a útočili priamo na osobu žalobcu, pričom jej snaha chrániť verejné zdroje bola len podmazom jej výkonu verejnej funkcie ústavného činiteľa. Žalovaná pripojila dôkaz, na ktorý údajne nemohla bez svojho zavinenia doteraz predložiť. Žalobca má za to, že tento dôkaz nemá nič spoločné s predmetom konania a pokiaľ dokazuje nesprávne konanie zo strany verejných inštitúcií, potom sa s ním mala žalovaná obrátiť na úplne iné orgány verejnej moci, než je súd v odvolacom konaní. Žalobca nikdy nebol súčasťou takýchto inštitúcií, pravidlá ich fungovania nenastavoval ani inak neovplyvňoval a vždy sa riadil podľa nich. Daný dôkaz je odpoveďou úradu vládneho auditu na podnet a nie je vedomosť o stanovisku obidvoch dotknutých inštitúcií a aké boli nakoniec výsledky auditu. Pokiaľ bol výsledkom auditu nález hovoriaci o pochybení určitej vládnej inštitúcie, nie je žiadny dôvod, aby žalovaná označovala žalobcu za vykrádača verejných peňazí, ktorý berie dotácie a netočí filmy. Súd zo spisu vie, že žalovaná útočila a difamačne zasahovala do osobnostných práv žalobcu aj poukazovaním na iné audiovizuálne diela, nielen na vyrábaný projekt Generál. Pri každom z nich sa ukázalo, že jej zistenia nie sú v súlade so skutkovým stavom a realitou, to jej však nebránilo opakovať svoje útoky. Rozprávka Kováč z Podlesi sa dotýkala aj svedka žalovanej p. I., ktorého prezentovala ako producenta a odborníka na audiovizíu, pričom sa ukázalo, že nie je ani jedným a súd usúdil, že vystupoval skôr ako niekto, kto si prišiel vybaviť staré účty so žalobcom. Žalobca pri tomto projekte verejné peniaze uložil do úschovy a keď sa vec zmluvne doriešila, peniaze riadne v súlade so zmluvami vyplatil. Tieto peniaze sa následne mali dostať do dispozície pánov I. a O., I. v danom čase pôsobil na Ministerstve kultúry SR a v rozpore so svojim pracovným zaradením sa snažil dostať k týmto peniazom. Konanie tohto svedka nabralo až takú intenzitu, že bolo podané trestné oznámenie. Žalovaná nepravdivosť a difamujúci charakter svojich vyjadrení nevyvrátila a jej tvrdenia nepodporil ani úrad vládneho auditu. Poukaz na predmetný dôkaz nijako neodôvodňuje zamietnutie žaloby. Žalovaná len potvrdzuje správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobca sa mýli, ak hovorí, že pokiaľ verejné inštitúcie pochybili a konali v rozpore s pravidlami verejného financovania a zákonom, žalobca s tým nič nemá, pretože nebol nikdy ich súčasťou. Nie je možné, aby žalobca ako prijímateľ a zúčtovateľ verejných prostriedkov prijímal peniaze, ktoré mu verejné inštitúcie poskytli a porušoval pri tom dohodnuté zmluvné podmienky s tým, že verejné inštitúcie si to nevšimnú a budú na porušovanie benevolentne prehliadať. Pokiaľ sa tak dialo, išlo o porušovanie zákona z oboch strán. Žalobca nesprávne hovoril, že pokiaľ bol výsledkom auditu nález hovoriaci o pochybení určitej vládnej inštitúcie, nie je to žiadny dôvod, aby žalovaná označovala žalobcu za vykrádača verejných peňazí, toho, kto berie dotácie a netočí filmy. Žalovaná nikdy neoznačila žalobcu za vykrádača verejných peňazí a je to jeho subjektívna interpretácia. Označenie žalobcu za toho, kto berie dotácie a netočí filmy, je vysoko pravdivé, nakoľko sa opiera aj o Správu o výsledku následnej finančnej kontroly MK SR za rok 2010 z 17.5.2011 a potvrdzuje ho aj stav filmu Generál, ktorý po dlhých rokoch a množstve dotácií stále neuzrel svetlo sveta. Žalobca uviedol ako nový dôkaz zápisnicu z výsluchu p. E. vo veci podaného trestného oznámenia na svedka p. I., ktorá je datovaná v roku 2012, ale v konaní pred súdom prvej inštancie predložený nebol. Táto snaha znova spochybniť nestrannosť a nezáujatosť svedka I. vyznieva bizarne, keď trestné oznámenie na pána I. bolo odmietnuté. V prípade Kováč spod lesa, ak by mal žalobca k projektu na samom začiatku pred prijatím peňazí z RTVS riadne zabezpečený koprodukčný vzťah, nemusel by peniaze následne vrátiť. Pre toto konanie je podstatné, že tvrdenie o tom, že Kováč spod lesa nebol uvedený na Slovensku (príčiním žalobcu), je pravdivé a zakladá sa na zisteniach, ktoré súd nesprávne posúdil. V ďalšom podaní žalovaná predložila nové dôkazy, z ktorých vyplýva, že RTVS ako zmluvná strana poskytujúca finančné plnenie pre partnera JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. (producentská spoločnosť žalobcu) na účely výroby audiovizuálneho diela Generál, odstúpila od zmluvy č. ZM2013246 vo februári 2022. Po odstúpení od zmluvy RTVS žiada súdnou cestou od spoločnosti žalobcu vrátenie koprodukčného vkladu spolu s

príslušenstvom. Uvedené skutočnosti prisvedčujú vyjadreniam a oprávneným pochybnostiam žalovanej, či vôbec dôjde k výrobe a dokončeniu audiovizuálneho diela Generál.

15. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že žalovaná adresovala odvolaciemu súdu dokumenty nazvané ako „Zaslanie vyjadrenia RTVS“ zo dňa 08.08.2022, pričom zo strany žalovanej ide o hrubú manipuláciu. Žalovaná poslala súdu svoju žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám, na základe ktorej sa v podstate nič nedozvedela, okrem toho, že aktuálne je RTVS v súdnom konaní so žalobcom. Faktom je to, že bolo zahájené rokovanie, ktorého výsledkom by malo byť mimosúdne vyriešenie veci nezmyselne začatej bývalým vedením RTVS a dokončenie diela Generál. Práve z dôvodu vyjadrení, výrokov a hrubých atakov žalovanej, ktoré nepreukázala, sa zastavili práce na diele Generál a žalobca musel podstúpiť kontroly, previerky, ktoré skočili v prospech žalobcu. Žalovaná zapríčinila svojim konaním to, že výroba diela sa mimoriadne oneskorila a následná pandémia Covid-19 tomu negatívne pomohla. Bývalé vedenie RTVS formálne začalo konanie pre zmeškanie zmluvného termínu, avšak z pohľadu tvorcov išlo len o alibistické konanie končiaceho vedenia. V čase, keď sa žalovaná dopúšťala svojich výrokov a atakov voči žalobcovi, nebolo nič z toho preukázané a uvedené nepreukázala ani v následnom súdnom konaní. Podklady, ktoré doručila súdu v tomto štádiu konania nemožno hodnotiť ako dôkazy, ktoré by mohlo zvrátiť jej odsúdenie súdom prvej inštancie. Žalobca zotrval na svojich návrhoch a predošlých vyjadreniach.

16. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti vo výroku I. o povinnosti uverejniť ospravedlnenie, vo výroku II. o povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 eur spolu so súvisiacim výrokom IV. o trovách konania podľa § 388 CSP zmeniť.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti, odvolaním napadnutý nebol, preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

18. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Aby bolo možné poskytnúť ochranu dotknutej osobe, je nevyhnutné, aby išlo o zásah do práva fyzickej osoby na ochranu osobnosti a zároveň, aby bol tento zásah neoprávnený. Rovnako nevyhnutné je, aby tento zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie osobnostných práv, t.j. aby nastala ujma fyzickej osobe vo sfére jej osobnostných práv práve v priamej súvislosti s týmto zásahom. Pokiaľ ide o nároky z ochrany osobnosti, ktoré môže dotknutá osoba uplatniť, Občiansky zákonník vo svojom ustanovení § 13 upravuje, že fyzická osoba má právo domáhať sa toho, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie, pričom právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 je vo vzťahu k nárokom podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka subsidiárnym právom, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že intenzita zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu musí byť pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch takého rozsahu, že nie sú postačujúce prostriedky ochrany osobnosti uvedené § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a podobne), jednak prejavy osobnej povahy (napríklad podobizne, zvukové záznamy). Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Medzi čiastkové práva fyzickej osoby, chránené citovanými zákonnými ustanoveniami, patrí právo na česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený, a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe.

20. Články 19 a 26 Ústavy SR vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Pre demokraciu chápanú ako vládu ľudu, ľuďom a pre ľud je životnou nutnosťou šírenie informácií, myšlienok a názorov, či už pochvalných alebo kritických, preto, aby bola verejnosť zásobená všetkými dostupnými faktami, nevyhnutnými pre vyvolanie kvalitnej debaty vo veciach celospoločenského záujmu a následného utvárania názorov jednotlivcov alebo pre dosiahnutie konsenzu o konaní a obstarávaní vecí celospoločenského záujmu. Sloboda prejavu však nie je bezbrehá; ústavne zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy SR. Kolízia oboch práv sa realizuje práve pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Povinnosťou súdu v takomto prípade je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t. j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musí ísť o zásah neoprávnený. K takémuto zásahu dochádza iba vtedy, ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu alebo mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

21. Kolíziu práva na slobodu prejavu (zverejnenie článkov žalovanou a jej vyjadrenia na tlačovej konferencii) s právom na ochranu osobnosti žalobcu, t.j. spôsobilosť zásahu predmetného článku do práv na ochranu osobnosti žalobcu, je potrebné posúdiť z viacerých hľadísk, a to z hľadiska pravdivosti, vecnosti, objektívnosti a sledovaného cieľa. V tejto súvislosti na doplnenie je potrebné poukázať na rozhodnutie ESLP vo veci *Lingens v. Rakúsko* z 8. 7. 1986, v ktorom Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že ak ktokoľvek chce uverejniť o inej osobe informáciu difamačného (hanobiaceho) charakteru, nemožno jeho konanie považovať za rozumné, pokiaľ nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril, a pokiaľ nepreukáže, že podnikol dostupné kroky na overenie pravdivosti takejto informácie, a to v miere a intenzite, v ktorej mu bolo overenie informácie prístupné, a konečne, pokiaľ nepreukáže, že sám nemal dôvod neveriť, že difamačná informácia je pravdivá.

22. Žalobca sa v prejednávanej veci domáhal práva na ochranu osobnosti, ktoré malo byť porušené vyslovením a uverejnením nepravdivých a difamujúcich výrokov prezentovaných na tlačovej konferencii uskutočnenej na pôde Národnej rady SR a textov nachádzajúcich sa v dotknutých článkoch na blogu žalovanej na webstránke SME.sk, pričom žiadal ospravedlnenie a primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S ohľadom na takto vymedzený predmet konania bolo nutné posúdiť, či v dôsledku vyslovenia výrokov na tlačovej konferencii a uverejnenia namietaných častí článku došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobcu. V prípade, ak k predmetnému zásahu došlo, bolo potrebné určiť, či tento zásah bol v rozsahu zakladajúcom nerovnováhu medzi právom na ochranu osobnosti žalobcu a právom na slobodu prejavu žalovanej a pokiaľ preváži právo na ochranu osobnosti žalobcu, bude potrebné posúdiť priznanie primeranej satisfakcie vzniknutej ujmy.

23. K porušeniu práva na ochranu osobnosti môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. V prípade, ak sú v kritike na charakterizovanie určitých javov a osôb použité výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak je obsah kritiky neprimeraný posudzovanému konaniu kritizovaného a vyplýva z nich úmysel znevážiť, či uraziť kritizovanú osobu, ide o neprimeranú kritiku, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. V súvislosti s otázkou zákonnosti a prípustnosti verejne prezentovaných vyjadrení spôsobilých dotknúť sa osobnej sféry jednotlivca, bolo úlohou súdu prvej inštancie a následne aj odvolacieho súdu stanoviť, či namietané časti vyjadrení a článkov predstavovali skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky, prípadne ich vzájomnú kombináciu. Diferenciáciou uvedených inštitútov je podmienená miera ich prípustnosti, jednak s ohľadom na požiadavku pravdivosti, objektívnosti a verifikovateľnosti tvrdenia prezentovaného slovom alebo písmom, ako aj s ohľadom na pôsobenie dôkazného bremena na strany civilného sporu.

24. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010, sp. zn. 4 Cdo 149/2009). Hodnotiaci úsudok naopak vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky; to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 1174/2007). Rovnako platí, že každé zverejnenie nepravdivých údajov nemusí automaticky znamenať neoprávnený zásah do osobnostných práv; taký zásah je daný iba vtedy, ak existuje medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry príčinná súvislosť a ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú už v demokratickej spoločnosti tolerovať nemožno (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 156/99).

25. Predmetom posúdenia v odvolacom konaní boli výroky žalovanej prezentované na tlačovej konferencii usporiadanej na pôde Národnej rady SR dňa 06.06.2018 v znení: „Teraz fakty k páňovi W., aby sme vedeli, o čom hovoríme a prečo je ten celý systém zlý. Pripomeňme si trošku históriu, pán W. v 90-tych rokoch produkoval filmy Jánošík a Pribina, len pri Jánošíkovi zmizlo vtedy 80 miliónov korún, pričom film sa vôbec nenatočil. Ministerská kontrola z roku 2011 hovorí o tom, že pán W. dostal schválené dotácie na projekty ako Dunajská sága alebo Kováč z podlesa, pričom Dunajská sága sa vôbec nenatočila, alebo len nejaký hrubý materiál, ale dostal 800.000 eur, a Kováč z podlesa takisto nevideli slovenskí diváci nikdy v televízii ani v kine. A takémuto človeku s takouto stopou, historickou stopou, audiovizuálny fond prikľepol na základe nejakých vlastných kritérií, nejakých noriem, pravidiel, na projekt Generál najskôr štvrt' milióna eur, na márný vývoj filmu, ktorý trval 4 roky a neskôr ďalších 650.000 eur“ a výroky žalovanej zverejnené na svojom blogu na webstránke SME.sk dňa 27.05.2018 v znení: „Zhrnuté a podčiarknuté: Súkromný podnikateľ získal doteraz trištvrt' milióna od štátu na rozbeh svojho podniku, pričom neustále porušuje zmluvy a vôbec nie je isté, či niečo vôbec začne vyrábať. Niekoľko takých zúčtovaní sa už za posledné desaťročia objavilo - na filmy Jánošík, Dunajská sága, Kováč spod lesa a iné sa daňoví poplatníci tiež poskladali a filmy nikdy nevideli ani neuvidia“. Uvedené výroky je potrebné posúdiť ako skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť sa dá overiť. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil uvedené výroky a vyjadrenia žalovanej, keď z hľadiska obsahu vnímaného v celom kontexte a z hľadiska formy použitých výrazových prostriedkov tieto výroky a vyjadrenia neobsahujú nič, čo by bolo spôsobilé zasiahnuť do osobnosti žalobcu, znížiť jeho česť a narušiť jeho dobré meno. Žalobcom namietané výroky vyslovené žalovanou na tlačovej konferencii zo dňa 06.06.2018 nemožno posudzovať izolovane bez prihliadnutia na celkový obsah tlačovej konferencie, na ktorej žalovaná, ako poslankyňa Národnej rady SR a členka výboru Národnej rady SR pre kultúru, poukázala na vtedy aktuálne problémy verejného financovania slovenskej kinematografie v spojení s pripravovaným projektom Generál a navrhovanou novelou zákona o Audiovizuálnom fonde, ďalej poukázala na skutočnosť, že žalobca ako producent je druhým najčastejším poberateľom finančných prostriedkov poskytnutých Audiovizuálnym fondom za účelom produkcie filmov a ako producent vystupuje aj v pri projekte Generál. V konaní bolo preukázané, že žalobca síce nebol producentom filmu Jánošík, ale na danom projekte spolupracoval, participoval ako subdodávateľ určitých prác a dielo nebolo nikdy zrealizované, čo potvrdil sám žalobca, Aj napriek skutočnosti, že žalovaná nepreukázala tvrdenie o vyplatení 80 miliónov korún bez efektu v súvislosti s projektom Jánošík, pričom nemožno bez ďalšieho spájať a vyvodit' si z jej vyjadrení absolútny záver o tom, že žalobcovi mali byť a reálne aj boli vyplatené tieto finančné prostriedky pri vykonávaní prác na projekte Jánošík, dané tvrdenie na adresu žalobcu ani žalovaná priamo neuviedla a ani neoznačila konkrétny subjekt alebo osobu, ktorej mali byť v danej situácii poskytnuté finančné prostriedky. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nesprávne posúdil toto tvrdenie žalovanej, ktoré vyhodnotil ako tvrdenie smerujúce k obvineniu žalobcu v spojení s prijatím finančných prostriedkov za dielo Jánošík bez jeho zrealizovania, nakoľko žalovaná takéto obvinenie vo vzťahu k žalobcovi netvrdila a nedá sa ani vyvodit' bez ďalších pochybností. Zo správy o výsledku následnej finančnej kontroly zo dňa 17.05.2011 vykonanej Ministerstvom kultúry SR, odbor kontroly a inšpekcie, za obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2010 bolo preukázané, že na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela

Kováč z podlesa a jeho ekonomickom využití zo dňa 09.04.2010 spoločnosť žalobcu JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. čerpala titulom finančného vkladu z STV finančné prostriedky vo výške 300.000 eur na projekt Kováč z podlesa a na základe zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela Dunajská sága a jeho ekonomickom využití zo dňa 24.06.2010 spoločnosť žalobcu JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. čerpala titulom finančného vkladu z STV finančné prostriedky vo výške 813.252 eur na projekt Dunajská sága. Uvedené tvrdenia žalovanej o schválení a čerpaní dotácií žalobcovi v súvislosti s dielami Kováč z podlesa a Dunajská sága boli pravdivé. Odvolací súd nepovažoval za hrubo zavádzajúce a osočujúce tvrdenie žalovanej, že žalobca dostal za dielo Dunajská sága 800.000 eur, pričom dielo sa nenatočilo, resp. len hrubý materiál, nakoľko tieto tvrdenia neboli nepravdivé. Bolo preukázané, že spoločnosťou žalobcu (JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o.) boli čerpané finančné prostriedky v súvislosti s výrobou a natáčaním projektu Dunajská sága, dielo nebolo dokončené do finálnej podoby, natočený a odovzdaný bol len hrubý materiál, pri projekte mal byť finančný vklad STV v roku 2010 uhradený na základe faktúr vystavených zhotoviteľom v dvoch splátkach (550.000 eur a 263.252 eur), pričom v zmysle správy o výsledku následnej finančnej kontroly vykonanej Ministerstvom kultúry SR bolo zistené, že faktúry v sume 550.000 eur a 263.252 eur neobsahovali súpis vykonaných služieb a nebolo možné zistiť, aké služby za realizáciu audiovizuálneho diela Dunajská sága boli na základe faktúr vykonané a bolo konštatované, že STV uvedeným konaním nepostupovala v súlade so zákonom č. 431/2002 Z.z. tým, že účtovný doklad neobsahoval súpis vykonaných služieb a nepostupovala ani v súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z. tým, že uvedené faktúry pri dodaní služieb za realizáciu diela Dunajská sága neobsahovali rozsah a druh dodanej služby, čím STV pri používaní prostriedkov štátneho rozpočtu porušila zákon č. 523/2004 Z.z. a verejné prostriedky vo výške 813.252 eur použila neehospodárne, neefektívne a neúčinne. Následne došlo medzi RTVS a JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. (spoločnosť žalobcu) k dohode o urovaní č. ZM2002196, v zmysle ktorej si účastníci dohody urovnali svoje sporné práva a záväzky tak, že si nebudú uplatňovať žiadne nároky vyplývajúce z odstúpení od zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela Dunajská sága a spoločnosť žalobcu sa zároveň zaviazala odovzdať RTVS rozpracované dielo Dunajská sága, dôsledkom čoho zanikli všetky nároky a záväzky vyplývajúce a súvisiace s uvedenou zmluvou. Ďalej bolo preukázané, že spoločnosti žalobcu (JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o.) boli schválené na čerpanie finančné prostriedky v súvislosti s výrobou a natáčaním projektu Kováč z podlesa, dielo nebolo dokončené žalobcom, ale iným producentom, pri projekte mal byť finančný vklad STV uhradený na základe faktúr vystavených zhotoviteľom v troch splátkach (150.000 eur, 130.000 eur a 20.000 eur), pričom v zmysle správy o výsledku následnej finančnej kontroly vykonanej Ministerstvom kultúry SR bolo zistené, že vystavené faktúry v sume 150.000 eur, 130.000 eur a 20.000 eur neobsahovali súpis vykonaných služieb, nebolo tak možné zistiť, aké služby za realizáciu audiovizuálneho diela Kováč z podlesa boli na základe faktúr vykonané a bolo konštatované, že STV uvedeným konaním nepostupovala v súlade so zákonom č. 431/2002 Z.z. tým, že účtovný doklad neobsahoval súpis vykonaných služieb, nepostupovala ani v súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z. tým, že uvedené faktúry pri dodaní služieb za realizáciu diela Kováč z podlesa neobsahovali rozsah a druh dodanej služby, čím STV pri používaní prostriedkov štátneho rozpočtu porušila zákon č. 523/2004 Z.z. a verejné prostriedky vo výške 300.000 eur použila neehospodárne, neefektívne a neúčinne. Následne došlo k dohode o vysporiadaní záväzkov medzi RTVS, JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. a Incognito Production, s.r.o., v zmysle ktorej na základe odstúpenia od zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela Kováč z podlesa vznikol spoločnosti JMB záväzok vrátiť RTVS sumu 300.000 eur, pričom tento záväzok zanikne, ak spoločnosť JMB odovzdá sumu 300.000 eur spoločnosti Incognito. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že uvedené výroky žalovanej boli súčasťou tlačovej konferencie, v rámci ktorej poukazovala na problémy verejného financovania audiovizuálnych diel (filmov), pričom tlačová konferencia nebola primárne venovaná žalobcovi, aj keď sa žalovaná kriticky vyjadrovala k pôsobeniu žalobcu ako producenta v súvislosti s prípravou a natáčaním audiovizuálnych diel, napr. Dunajská sága, Kováč z podlesa, uviedla pravdivé tvrdenia, že žalobca (jeho spoločnosť) mal natočiť film Dunajská sága, boli mu schválené dotácie na výrobu tohto diela, pričom dielo nebolo dokončené do finálnej podoby a vznikli dôvodné pochybnosti v súvislosti s financovaním projektu, kedy boli ministerskou kontrolou konštatované pochybenia na strane STV pri verejnom financovaní daného diela a následného vyporiadania záväzkov medzi RTVS a spoločnosťou žalobcu, medzi ktorými došlo v zmysle dohody o urovaní k zániku všetkých nárokov a záväzkov navzájom vyplývajúcich zo zmluvy o spolupráci pri výrobe audiovizuálneho diela Dunajská sága, taktiež ako aj pri diele Kováč z podlesa, len s tým rozdielom, že tento film síce bol nakoniec natočený, uvedený do kín a televízie, ale nie producentskou prácou žalobcu, ako bolo pôvodne zmluvne dojednané, ale inou producentskou spoločnosťou. Vzhľadom na vyššie uvedené výroky žalovanej prezentované na tlačovej

konferencii predstavujú dôvodné obavy a pochybnosti s verejným financovaním audiovizuálneho diela Generál, pri ktorom žalobca vystupuje ako producent projektu v zmysle zmluvy o koprodukcii pri výrobe audiovizuálneho diela Generál a jeho ekonomickom využití č. ZM2013246 zo dňa 15.03.2017 uzatvorenej medzi RTVS a JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o., podľa ktorej malo byť ukončené nakrúcanie dňa 30.05.2018 a dielo malo byť odovzdané RTVS do 20.04.2019. Dodatkom č. 1 k zmluve došlo k zmene termínu odovzdania diela zo strany spoločnosti žalobcu, a to do 10.12.2019 (TV miniséria) a do 15.12.2019 (kinofilm). V zmysle zmlúv o poskytnutí dotácie z finančných prostriedkov Audiovizuálneho fondu č. AVF 766/2013-5/1.1.1, č. AVF 1716/2013-5/1.1.1, č. AVF 615/2016-7/1.1.2, č. AVF 163/2017-2/1.1.2, uzavretých medzi Audiovizuálnym fondom (poskytovateľom) a JMB Film & TV Production Bratislava, s.r.o. (prijímateľom), boli na realizáciu projektu Generál poskytnuté finančné prostriedky spoločnosti žalobcu, a to vo výške 13.000 eur, 34.900 eur, 200.000 eur a 350.000 eur (najviac do sumy 650.000 eur). Zo stanoviska Audiovizuálneho fondu zo dňa vyplynulo, že na realizáciu diela Generál poskytol Audiovizuálny fond finančné prostriedky vo výške 13.000 eur na autorský vývoj diela, 34.900 eur na producentský vývoj diela, 200.000 eur na prípravu nakrúcania a 285.000 eur na produkciu, nakrúcanie a postprodukcii. Podľa listu z RTVS zo dňa 28.05.2018 RTVS vyplatila v súvislosti s projektom Generál finančné prostriedky spoločnosti žalobcu na základe vystavených faktúr vo výške 180.000 eur dňa 30.03.2017 a vo výške 220.000 eur dňa 27.12.2017. Z uvedeného je nepochybné, že výrok žalovanej je pravdivý, keď spoločnosti žalobcu boli reálne vyplatené verejné financie na realizáciu diela Generál a v tejto súvislosti ďalší výrok žalovanej zverejnený v článku na svojom blogu dňa 27.05.2018 o "získaní trištvrti milióna súkromným podnikateľom od štátu na rozbeh svojho podniku" nemožno vykladať doslovne a vnímať izolovane v tom zmysle, že by u žalobcu išlo o použitie verejných financií určených na realizáciu projektu Generál na svoje súkromné účely. V celom kontexte článku žalovanej i v kontexte jej predchádzajúcich vyjadrení je zrejmé, že pod pojmom podnik mala žalovaná na mysli projekt žalobcu Generál, ktorý z hľadiska žalobcu ako producenta filmových diel predstavuje určitý samostatný „podnik“-dielo. Preto tento výrok tak nemohol vyvolať negatívny postoj u čitateľa, nakoľko v celkovom kontexte publikovaného článku nemal žiaden pejoratívny, zavádzajúci a klamlivý podtón, ktorý by mal čitateľa navádzať k tomu, že osoba žalobcu spáchala nejaký trestný čin, alebo že by účelom malo byť ciele poníženie žalobcu v očiach verejnosti a v odborných kruhoch, keďže žalovaná poukazovala pri diele Generál na porušovanie zmlúv zo strany žalobcu a na pochybnosti, či vôbec bude film dokončený, čo bolo aj preukázané, keď doteraz natáčanie filmu nebolo dokončená a zároveň zápis č. 3/3/2019 z rokovania Rady RTVS zo dňa 21.02.2019 rekapituluje priebeh spolupráce RTVS a producenta filmu Generál, pričom konštatuje nedodržanie zmluvných termínov zo strany producenta pri tvorbe diela. Všetky vyššie citované výroky žalovanej predstavujú príspevok do legitímnej diskusie o pomeroch, nakladaní s verejnými financiami a celkového financovania tvorby audiovizuálnych diel na Slovensku, kedy jej cieľom nebola komplexná odborná analýza všetkých nedostatkov pri danej problematike, preto prípadné nepresnosti vo vyjadreniach a v článku (napr. film Kováč z podlesa bol dokončený, uvedený do kín a televízie; súkromný podnikateľ získal trištvrti milióna na rozbeh svojho podniku) možno akceptovať a tieto nemôžu predstavovať neoprávnený zásah do práva na ochranu dobrej povesti žalobcu. Na žalobcu, ktorý v rámci svojho pôsobenia v oblasti kultúry nakladá s verejnými financiami, resp. ktorému sú schválené a poskytované verejné finančné prostriedky na realizáciu a tvorbu audiovizuálnych diel, sa vzťahuje vyššia miera kontroly nakladania s verejnými financiami, preto je aj vyššia hranica akceptovateľnej kritiky a niet pochyb o tom, že žalovanou prezentovaná téma sa týka veci verejného záujmu.

26. Predmetom posúdenia v odvolacom konaní boli výroky žalovanej zverejnené na svojom blogu na webstránke SME.sk dňa 09.06.2018 v znení: „Ja sa však pýtam: Ako je možné, že tu máme producenta, ktorý má za sebou kauzy s nedokončenými filmami ako Jánošík, Dunajská sága a Kováč spod lesa, ktorý v minulosti už x-krát zobral od štátu státisíce bez výsledku, a napriek tomu dostane ďalšie a ďalšie peniaze, nové zmluvy, novú dôveru? Ako mohol znova presvedčiť hodnotiace komisie, manažérov v Audiovizuálnom fonde o RTVS, že jeho čestné prehlásenia sú naozaj čestné? Ak systém umožní niekomu len tak minúť trištvrti milióna EUR, spolaľnúť sa len na sľuby namiesto faktov a nežiadať dôsledné plnenie zmlúv, len preto, že práve on v tom vie chodiť lepšie ako iní, tak to predsa nie je v poriadku“ a výroky žalovanej zverejnené na svojom blogu na webstránke SME.sk dňa 14.06.2018 v znení: „Podozrivé čerpanie peňazí z verejných zdrojov poskytnutých na veľkofilm Generál o M. R. Štefánikovi nás doviedlo k podaniu trestného oznámenia na neznámeho páchatela za to, že (zjednodušene povedané) peniaze síce odišli na súkromné účty, no zmluvné podmienky splnené neboli. Podobné praktiky pri projektoch toho istého producenta sa objavili už v minulosti - kedy mu boli peniaze tiež vyplatené, no filmy nevznikli“, ktoré je potrebné považovať za hodnotiace úsudky, pretože

predstavujú názor, myšlienku, osobný postoj subjektu prejavu vo vzťahu k faktom a udalostiam, sú teda vyjadrením subjektívneho postoja hodnotiteľa (žalovanej). Hodnotiteľ môže svoj hodnotiaci úsudok vyjadriť viacerými spôsobmi a hodnotiaci výrok nemožno akokoľvek dokazovať. Hodnotiacim výrokom dochádza k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby len vtedy, ak je tento neprimeraný čo do obsahu, formy a miesta prednesu. S poukazom na bod 25. odôvodnenia rozhodnutia, odvolací súd sa pridrižiava prijatých záverov a dodáva, že žalovaná opätovne poukazuje na problémy pri financovaní a realizácii tvorby diela Generál, ktoré boli aj preukázané a konštatované v predchádzajúcom bode odôvodnenia rozhodnutia v spojení aj s inými audiovizuálnymi dielami (Dunajská sága, Kováč z podlesa), vyjadruje dôvodné obavy a pochybnosti pri tvorbe diela Generál, ktoré prinášajú množstvo problémov v spojení so zmenou a posúvaním termínov dokončenia a odovzdania diela, neúmerného navyšovania rozpočtu pri tvorbe diela, nedodržiavania zmluvných termínov. S poukazom na uvedené, pokiaľ ide o výrok o podaní trestného oznámenia v súvislosti s dielom Generál, tento nemožno vnímať ako neprimeraný čo do obsahu vo vzťahu k žalobcovi, nakoľko žalovaná neoznačila žalobcu za páchatela trestného činu, ktorý by sa pri tvorbe a realizácii diela obohatil na úkor štátu a poskytnutých verejných financií, keď dôvodom podania trestného oznámenia boli vyššie spomínané problémy pri tvorbe diela Generál. Hodnotiace úsudky žalovanej neboli objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, pretože neobsahovali žiadne difamujúce, urážlivé, dehonestujúce tvrdenia, ktorých úmyslom bolo znevážiť, či uraziť žalobcu.

27. Odvolací súd dospel k záveru, že prezentované výroky na tlačovej konferencii a uverejnenie vyjadrení/výrokov žalovanej v označených článkoch nie sú spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu na ochranu dobrej povesti, pretože všetky vyjadrenia a výroky sú vyjadrením práva žalovanej na slobodu prejavu, ktoré jej garantuje čl. 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorý je súčasťou právneho poriadku SR. Spôsob vyjadrenia žalovanej, resp. jej skutkové tvrdenia na adresu žalobcu boli v konaní preukázané ako pravdivé a hodnotiace úsudky boli založené na pravdivých skutočnostiach a nepresiahli prípustnú mieru, ktorú by nebolo možné v demokratickej spoločnosti tolerovať. Za zásadnú skutočnosť potom odvolací súd považuje to, že žalobcovi boli poskytnuté verejné finančné prostriedky a preto každé stanovisko, či kritika upozorňujúce na prípadné nezrovnalosti v hospodárení s takýmito prostriedkami je potrebné z hľadiska verejného záujmu na zvyšovaní kontroly s nakladaním verejných finančných prostriedkov považovať za žiadúce. To, že by konanie žalovanej bolo vedené iným úmyslom /napríklad poškodiť dobré meno, povesť žalobcu/ nebolo v spore preukázané. Keďže teda nebolo zistené, že došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti (dobrej povesti), nemohli byť naplnené ani zákonné predpoklady na priznanie uplatňovaného primeraného zadošťučinenia žalobcovi v peniazoch, preto odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo výrokoch I. o povinnosti uverejniť ospravedlnenie, vo výroku II. o povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu vo výške 8.000 eur spolu so súvisiacim výrokom IV. o trovách konania zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).